

Rev. Dr. Turgay Üçal

**MÜJDELEME ADINA
MÜJDELEYEMEME**

*EVANGELISM THAT
DOESN'T EVANGELIZE*

G D K

Müjdeleme Adına Müjdeleyememe

[Rev. Dr. Turgay Üçal](#)

Telif Hakkı/Copyright Rev. Dr. Turgay Üçal, 2013

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

GİRİŞ

BÖLÜM I. MÜJDELEME ADINA

BÖLÜM II. MÜJDELEYEMEME

I. İLAHİYAT ENGELİ

II. İBADET ENGELİ

III. MÜJDELEME ENGELİ

Genelde kişinin kendisine dışarıdan bakabilmesi hiç kolay değildir. Hele hele eleştiri alıp o eleştirilerin en azından doğru mu diye bir değerlendirmesini yapmak ise büyük olgunluk isteyen bir iştir. Bu bağlamda Mesih'in "kendi gözündeki merteği gör" (Matta 7:3) şeklindeki öğretisi hakikaten her bir samimi Mesih İnanlısı için çok önemlidir.

Mesih'in kurtuluş Müjdesi elbette bütün insanlık içindir. Ama her konuyu yozlaştırma eğiliminde olan insanlar ne yazık ki Mesih İsa'nın kurtuluşunu, öğretilerini de bir yere kadar yozlaştırmayı başarmışlar hatta amacın dışına taşımışlardır. İnsanlar artık "kilise" adı altında birçok birbirinden farklı inanç, ibadet ve görüşlere sahip kurum ve kuruluşlar görmektedirler. Ve daha ilk bakışta Yaratan'ın Mesih İsa'daki o muhteşem kurtuluş Müjdesi önünde adeta kalın bir duvara çarpmaktadırlar.

Müjde, Mesih İsa'nın sadeliği ve saydam kişiliğinde ilahi kurtuluş eli olarak ilk yüzyıllarda özellikle geleneklerine bağlı ve dindar olan Museviler içinde yürek değiştiren bir hareket olarak gelişmiştir. Bu gelişimde toplu ibadethanelerin, bu ibadethanelerde ibadet eden kişilerin bütün bu manevi konuları konuşabilmelerinin ve elbette aile ve toplum olarak da Musevi öğretişlerde öğrendikleri birlikte hareket edebilmenin, birbirine güvenmenin çok büyük bir rolü vardır. Ama daha sonra başka milletlerden insanların da Mesih İsa'yı efendileri ve kurtarıcıları olarak kabulleri sonucu bu birliktelik biraz daha farklı boyutlara doğru gelişmeye, karşılıklı kişilerin birbirlerini aynı inanç içinde kabul edebilme çekişmesine girmelerine neden olmuştur.

Sonuçta, bu karşılıklı uyum sağlamaya ve Mesih İsa'nın Müjdesi'nde, kurtuluş, öğretiş ve yaşamında uyum sağlamaya çaba gösteren kişiler yavaş yavaş insani düşünceleri

kaynaklı ve dönemin gelenekleriyle de irtibatlı bir biçimde bir takım yeni bakış açıları, uygulamalar ve hatta inanç açıklamaları oluşturmaya ve birbirlerine kendi tarzlarına uygun anladıklarını savunmaya kalkmışlardır. İşte bu süreç içinde de yavaş yavaş Mesih İsa'nın otantik, o asıl temel öğretişleri yavaş yavaş imparatorluklarla ya da medeniyetlerle, kültürler ve dillerle törpülenmeye başlamıştır.

Ve bu durum savaşlar altında inim inim inleyen dünyanın 17. yüzyıl reform hareketlerinden sonrasına kadar gelmiş ve ondan sonra da biraz rahatlayan ve kendi inandıklarını başkalarına da kabul ettirebilme fırsatları olduğunun farkına varan bazı Hristiyanlar misyon hareketlerine başlamışlardır. Aslında kurumsallaşan kilise içinde bir başka kurum daha doğmuştur. Her ne kadar bu yeni oluşum “kiliseye yardımcı bir yan grup” olarak kendini isimlendirmiş olsa da aslında gelişimine ve büyüklüğüne bağlı olarak zaman zaman tamamen kiliseden bağımsız, kendi başına buyruk, hatta kendisini kilisenin üzerinde gören bir kurum ve kuruluş olarak kendisini ortaya koymuştur. Bu yeni doğan kurumlar her ne kadar Roma Katolikliği içinde var olmuş ve gelişmişse de günümüz Protestanlığı neredeyse misyon kurum ve kuruluşlarıyla adeta kucak kucağa bir durumdadır. Batı ve Doğu Ortodokslarının büyük bir çoğunluğu ise maalesef milliyetçiliklerin kıskaçı altında bir din-milliyet-kültür üçlemesi arasında kendi iç alemlerine sıkışıp kalmışlar ve Mesih'in evrensel mesajını bir anlamda birçok tutucu Musevi'nin yaptığı gibi maalesef bir tekel zihniyetine bağlamışlardır. Elbette bütün bunları söylerken Mesih'e tabi ve inançlarında samimi ve insan kardeşlerine gönüllerini açmış birçok batı ve doğu Ortodokslar'ını ve Roma Katolikleri'ni, samimi Protestanları, samimi ve inancı bütün birçok mezhep mensuplarını bu ele alıp olumsuzluklarını değerlendirdiğimiz aşırı bakış açıları ve tutumları yapan kişi, kurum ve kuruluş davranışlarının dışında tuttuğumuzu da açıkça beyan etmek isteriz.

21. yüzyıl ise adeta yepyeni bir dünya imparatorluğu getirmiştir. Dünya globalleşmeye devam etmekte, teknoloji ise en uzak yerleri tamamen yanımıza taşımaktadır. Özellikle bu büyük imparatorluğu yöneten belli başlı ülkelerin refahını paylaşan bazı dini kurum ve kuruluşlar da bundan aldıkları cesaretle Mesih'in kilise kavramının çok ötesinde global bir dini hareket hedeflemektedirler. İlginç olanı bu kurum ve kuruluşların birçoğunun Papalığa karşı bayrak açmış olan Protestan kurum ve kuruluşları olmasıdır ve aslında fark edilsin ya da edilmesin her biri kendi başına küçük bir “papalık” oluşturmuşlardır. Ve onlara göre de en etkin, en doğru hizmeti ancak kendileri sunar bir halledirler.

Mesih ve elçileri sonrası tarih, bilhassa 5. yüzyıl ilahiyat tartışmaları ve kargaşalarından sonra bir anlamda Orta Doğu'nun dışında ve özellikle Batı'da geliştiği için bugün Hristiyan inancı daha çok Mesih'in hayatı, öğretişleri ve kurtarış Müjdesi'nden ziyade bir anlamda ve tabiri caizse Batı'nın dini anlayışı ve maneviyat algısını yansıtmaktadır...

Durum böyle olunca, temel inanç prensipler Mesihî çağda kalmak kaydı ile artık ortada ister kabul edilsin ya da kabul edilmesin adeta bir "beşinci İncil" söz konusudur. Bu "beşinci İncil" bir anlamda baskın olarak görülen birçok Hristiyan mezhebinin ne yazık ki, inandığı ve uyguladığı İncil'dir. Mesih İsa'nın o sade, bütün insanlığın anlayabileceği, insanlar arasında dil, ırk, kültür farkı tanımayan müjdesinin çok dışında bir "İncildir bu İncil." Bu "beşinci İncil" aslında bir manada eski tarihlerde olduğu gibi modern, endüstriyelmiş dünyayı da bir imparatorluk gibi görürsek güçlünün elinde şekillenmiş bir "İmparatorluk İncil'idir." Bu elbette elimizdeki Kutsal Yazılar dışında bir yazılı metin şeklinde anlaşılmalıdır. Bu eldeki Kutsal Yazılar'a bakılırken, Mesih'in öğretileri çalışılırken, Müjdesi duyurulurken takılan bir düşünce biçimi, anlayış, yorumlama gözlüğüdür. Bu gözlüğün nasıl bir şey olduğunu anlamak için Batı tarihinin değerlendirilmesi gerekmektedir. O zaman Mesih'in bakış açısı, öğretilerinin dışında artık bu açıyı değerlendiren, bu açığa yön veren başka bakış açıları, başka değerlendirmeler vardır. Yani anlayacağımız Mesih İsa'nın göğe yükselişinden günümüze "köprünün altından çok sular geçmiştir."

Dolayısıyla bu tarz bir müjde anlayışı, bu tarz bir müjde yaşamı özellikle son çağın kişiselciliği ve bencilliği ile de birleşince artık tamamen Mesih İsa'nın kurtaran mesajından uzaklaşmış sadece "öyleymiş gibi görünen" ve arkada "benlerin çarpıştığı" "mezheplerin çakıştığı" "kültürlerin ve milliyetlerin kendini daha üstlere çıkartma" kaygısı taşıdığı bir biçim insanlığa ve dünyaya sunulur bir hale gelmiştir.

Bununla birlikte Mesih İncancını duru bir biçimde, Müjde'yi has, sade haliyle, esas

otantik haliyle göremeyen, duyamayan hissedemeyen dünya da, elbette bu tarz kurum ve kuruluşların yaklaşımlarından her zaman tedirginlik duymakta ve zaman zaman da elden geldiğince bu gibi kurum ve kuruluşlardan uzakta durmaya çalışmaktadırlar.

Samimi Mesih İnanlıları ise farklı mezheplerde de olsalar, farklı ülkelerde de olsalar bu olup bitenin farkında samimi dua, ibadet ve imanları ile ellerinden geldiği kadar otantik Müjde'yi yaşamaya, yansıtmaya çalışmaktadırlar. Onlar karşılıklarını eninde sonunda RAB'den ve hatta ürün veren olarak, hem çevrelerindeki iman ve hem de insan kardeşlerinden de bol bol alacaklardır hiç kuşkusuz ve Müjde adını kullanıp müjdeleyemeyenler de bunun sonuçlarına eninde sonunda kavuşacaklardır. Hatta tarihe baktığımızda birçoğu kavuşmuşlardır da.

Umarız “gözümüzdeki merteği görme” (Matta 7:3) amaçlı bu kısa değerlendirmelerimiz bizi Mesih'in Otantik Müjdesi'ne biraz daha yaklaştırır ve bizi biraz daha O'nun gibi bütün insanlığa “ışık olmaya” doğru yönlendirir.

BÖLÜM I. MÜJDELEME ADINA

Mesih'in "yüce görevi" (Matta 28:19) olarak nitelendirilen sözlerinden hareketle birçok samimi Mesih İnancısı müjdeleme adına yola çıktılar. Hiç kuşkusuz birçoğunun niyeti oldukça paktı. Ve imanı tamdı. Bu birçokları içinde bazıları hakikaten Mesih İsa'ya yaraşır bir iman yaşamı ve ihsan yaşamı sundular. Onlar dağlarda, çöllerde, ilkel toplumlar içinde Yaratan'ın Mesih'i'nde sunduğu kurtuluşu vaaz ettiler. Onlar gerçekten sonsuzluğu Baba'nın muhteşem planında Mesih'in aydınlığında ve Ruh'un rehberliğinde kucakladılar. Ama küçük ilah olan insan her şeyi bir yolunu bulup her şeyi kendine benzetmeyi kolaylıkla becerebildiği için elbette Mesih adına yola çıkanlarla birlikte yola çıkan "bencillikler" de zaman içinde "müjdeleme adına" yola çıktılar. Ve o samimi imanlıların verdiği manevi ürünler gibi ürünler veremediler. Veremedikçe daha çok maddeye bağlandılar ve sonra daha çok ve daha çok. Sonuçta ürünsüzlüklerinde kendilerini aklayacak formülleri de yine Müjde üzerinden buldular ve "bütün suç karanlığındı, kötünüdü" ve "gücü onun elinden almak için bir başka güce yani insanın dua gücüne, plan, proje, bütçe gücüne ihtiyaç vardı." Onlar ne üretirlerse üretsinler maalesef kendi yapabilirliklerinde kaldıkları sürece ve Mesih'e dönüp değişmeyi içe almadıkları sürece hep "müjdeleme adına" "müjdeleyemeyeceklerini" görecekler

Güçlü olan kim?

Genelde kiliselerde ve misyon kuruluşlarında yaygın olan inanç Mesih'in Müjdesi'nin dünyanın bazı yörelerinde oldukça zor kabul gördüğü inancıdır. Hatta Mesih'in Müjdesi'ni kabul etmede zorlanmanın en büyük nedeni olarak da Şeytan'ı göstermektedirler. Hiç kuşkusuz Şeytan'ın her birimizin benliği üzerinde ayartıcılığı ve Tanrı karşıtlığı söz konusudur ama bu genelde özellikle bazı kilise ya da misyon kuruluşlarınca oldukça abartılı bir hale getirilmektedir. Hatta öylesine abartılır ki, sanki Şeytan Tanrı'dan ve O'nun Mesih'te sunduğu kurtarıştan çok daha güçlüymüş gibi bir

konuma getirilir. Bu durumda da dualarımızın çok ateşli, çok yoğun olması önerilmeye başlanılır. Çünkü bu tarz yörelerdeki insanların Şeytan'ın etkisi, köleliği, tahakkümü altından kurtulması için bizim hararetle dua etmemize ihtiyaç vardır. Görüldüğü gibi yanlış, yanlışla bilet kesip durmaktadır. Yani Tanrı bizim hararetle dua edip etmeyişimize göre harekete geçecekmiş gibi bir görünüm sergilenmektedir. Kısacası çok güçlü olan Şeytan'ın gücünü kırıp Yaratan'ın Mesih İsa'daki Müjdesi'ni bu tarz yörelerin içinde etkin hale getirmek bir anlamda bize bağlanmıştır.

Bütün bu ve benzeri bakış açıları aslında 20. yy'da iyice gelişmiş ve 21. yy'a taşınmış son dönem Protestan gruplarından bazılarının düşünceleridir. Bu düşünceler ne yazık ki Kutsal Yazılar'ın uzağında teolojik hatalarla dolu düşüncelerdir.

Bu yanlış bakış açıları Yaratan'ın görkemini, "Alfa ve Omega" olmasını yani "başlangıç ve son olmasını" (Vahiy 1:8) ve Mesih'in kurtarışının gücünü adeta alaşağı eden görüşlerdir.

RAB Allah her zaman kadir olan olarak bütün alemin efendisidir. *"Her diz çökecek, her dil diyecek"* (Romalılar 14:11) ilkesi kapsamında kendi "kelimesini" dünyaya bahşetmiştir. Ve Ruhu ile de yüreklerde çalışıp dururken diğer taraftan da Kendine iman etmiş, samimi inananları da bir anlamda Kendi ihsanları için bir vasıta olarak görmekte ve kullanmaktadır.

Yani Kutsal Yazılar'da açıkça ifade edildiği gibi hizmetin sahibi kendisidir. Çağırın, aklayan, kutsayan Kendisidir ve elbette gönderen Kendisidir. O zaman aslında işin sahibi bir yolla kurtardıkları ile henüz kurtarmadıklarını ve kurtarılacak olanların yüreklerini hazırlayarak birbirine yakınlaştırmaktadır.

Bize düşen bu muhteşem planda kendi yerimizi almamızdır. Yani biz bu iki taraflı işleme katılırsak bereket alanlar olarak bu hizmetten büyük bir ruhsal kazanım edinmiş olacağız. Ama bilinçli olarak katılmazsak elbette kaybedenlerden yani bu muhteşem Allah hizmeti bereketini kaybedenlerden olmuş olacağız. Ama çoğu zaman bizler başlangıçta söylediğimiz gibi yanlış teolojilerle yönlendirilirken yanlış bir hizmet anlayışına da ulaşmış oluyoruz. Sanki işi biz yapmazsak üzerinde Şeytan'ın eli olan karanlık içindeki insanlar, halklar kurtarılamayacakmış gibi bir sanıya kapılıyoruz. Kısacası kendimize hizmette “Allah ile ortak olma” payını çıkardığımız gibi hatta daha çok “Allah'tan çok Allah olma rölünü üstlenip” insanlar üzerinde kararlar vermeye, onlar için sanki Yaratan rolüne soyunmaya başlarız. Böylelikle otomatik olarak bir başka kötü teoloji batağına daha saplanmış oluruz. Ve bu teolojik açıdan yanlış inançlarımızı da şöyle maddeler halinde sıralamamız mümkündür:

- a) Bazı bölgelerin adeta Yaratan'ın elinden alınarak sadece Şeytan'ın hükümranlığına verilmiş olduğu inancı.
- b) Bu bölgelerin tamamen kötünün tahakkümünden kurtulması için bizim sürekli yalvarış ve dua içinde bulunmamızın şart olduğu inancı.
- c) Biz olmaksızın Yaratan'ın kurtarma işini pek de tam olarak yerine getiremeyecek olduğuna olan inanç.

Hangimiz kurtarıcı?

Daha misyon hizmetine girişmeden önce gelinen bu teolojik yanlışlar noktası elbette hizmetin yanlış temeller üzerine kurulmasına neden olacaktır. Kutsal Yazılar'dan

ve Mesih'in esaslı öğretilerinden uzak bir misyon hizmeti de dünyasal anlamda ne kadar planlı programlı da olsa, ne kadar ekonomi anlamında güçlü de olsa elbette ilahi manada sonuç vermeyecektir.

Çünkü *“kuvvetle ve kudretle değil ancak O'nun ruhuyla”* öğretisini ve *“dünyayı öyle sevdi ki biricik Oğlu'nu verdi”* (Yuhanna 3:16) şeklindeki tek yönlü ihsanı unutmamız, hizmeti de O'nun suretinde değil kendi düşmüş suretimizde anladığımız, kendimize benzettiğimiz anlamına gelmektedir.

Bu ne yazık ki, bugün böyledir. Yani hizmet tamamen insanların kültürel, sosyo-ekonomik durumlarının adeta bir yansıması halindedir. Binlerce samimi Mesih İnanlısı Yaratan'ın o muhteşem kurtaran gücünde, ibadet eder gibi milletlere ışık olmak yerine “bencil” yaklaşımlarla kendilerini kurtarıcı rolünde görmeye başlamışlardır.

Işığın kaynağından alıp yansıtmak yerine, ışık olmaya kalkmak, her bu tarz düşünen kiliseyi daha bir kurumsallaşmaya itmiş ve daha da ötesi “ben ve programım” temelli “kilise yan hizmet kuruluşu” organizasyonlarının kurulmasına yol açmıştır.

Bugün Hristiyan olduğunu söyleyen birçok kurum ve kuruluş Mesih İsa'nın adıyla en güzel hizmeti kendisinin verdiği edasıyla hizmet ettiğini dünyaya ilan etmekte ve hatta bir manada ruhsal fatihlik rolünü üstlenmektedir. Oysa Mesih'in hizmet anlayışında *“kendini alçaltan yükseltilecek”* (Matta 23:12) ilkesi esastır, Mesih İsa'nın öğretilerinde dünyanın madde gerçeği yoktur Yaratan'ın mana gerçeği vardır. Mesih İsa'nın hizmet anlayışında *“birinciler sonuncu sonuncular birincidir”* (Matta 19:30). Anlayan için bu önemli noktalarda oldukça büyük hikmetler vardır. O zaman bu sorular şablonu altında bu kurum ve kuruluşların kendilerini takdim edişlerini değerlendirmek önemlidir. İşte o zaman gerçekten kimin hakikaten Mesih'in adı ile

hizmet yolunda olup olmadığı ortaya çıkacaktır.

Kilise kime ait?

Kilise aslında Mesih'e ait bir cemaattir. Yani maddenin üstünde Mesih'le manaya yükselmiş, kurtuluşu gönenmiş insanların bulunduğu yerdir. "Orada bu insanlar Mesih'te göklerdeki Baba'ya tapınırlar." Ruh'un önderliğinde elçisel öğretileri çalışırlar, dua edip ilahi söylerler, ekmek kırarlar ve yaşamlarını paylaşırlar (Elçilerin İşleri 2:41-42). Kilise Yaratan'dan alınan kurtuluş ihsanını alıp halka dağıtma mekanıdır. Böyle bir camia için her şey manevi olarak Yaratan'la yaşamak içindir ve böyle bir yaşamda da ibadet temeldir.

Oysa bugün bazı kilise adını kullanan kurumlar ne yazık ki, plan, program ve bütçe ile çalışan büyük iş yerlerine dönüşmüştür. İşini kaybetme korkusu altındaki önderler Allah'ı hoşnut etme yerine insana göre hareket etmeye başlamışlardır. Bununla birlikte "Efendimiz İsa'nın adı" ağzlarından hiç düşmemektedir. Bu kadar sıklıkla kullanılan "Mesih İsa'nın adı" ne yazık ki, bu tarz yerler için sadece çıkarlar için ve maddi manada güç sahibi olabilmek için kullanılan bir isim olmuştur. Yeni Antlaşma yazıları arasında yer alan "Elçilerin İşleri" bölümünde Simon da İsa Mesih'in ismini doğaüstü bir güç olarak görmüştü ve aynı o şekilde yalnız kendi çıkarı, kendi ismi, kendi yüceliği için Mesih'in yüceliğini kullanmak istemişti (Elçilerin İşleri 8).

Bazı kiliselerse ne yazık ki, ilahiyatlarının ne kadar tarihi, elçisel inancın çok sağına yahut çok soluna kaydığının bile farkında değildir. Bunlardan "evangelical" yani "müjdecî" olduğunu ifade eden gruplar arasından bazıları ise neredeyse "üçlü birlik" ilahiyatını bile artık neredeyse sadece "İsa birlik" ilahiyatı olarak değiştirmiş

durumdadırlar. Yine bunlardan “karizmatik” yani “armağanlara sahip” olduğunu ifade eden bazıları ise neredeyse “üçlü birlik” ilahiyatını artık “Ruh birlik” ilahiyatı ile değiştirmiş durumdadırlar.

Bu bahsettiğimiz konular elbette samimi bir biçimde Mesih İsa’ya ve Müjdesi’ne tabi Yaratan’ın yolunda yürüyen ve Kutsal Yazılar’a sınıksız sarılmış saygıdeğer inananların, kiliselerin, kilise kurum ya da kuruluşların hiç olmadığı şeklinde bir sonuca varmamız anlamında değildir. Aksine bu tarz samimiyetle iman yolunda devam edenlerin birçoğu samimiyetle Efendimiz Mesih’in öğretilerine tabi oldukları için hizmetlerini zaten dünyaya reklam etmemektedirler. Onlar zaten Mesih’in gerçek izleyicileri ve imanın tanıklarıdır. Onlar sayesinde Yaratan’ın kurtuluş planı günümüze dek taşınmış ve yarına da taşınacaktır. Ama burada ele alınan örnekler ne yazık ki, çok önde görünen, çok reklam yapan ve yine ne yazık ki, farklı inançlardaki insanların da en çok gördüğü örneklerdir.

Müjde nedir?

Ortada yaygın biçimi ile var olan veya birçok farklı Hristiyan televizyon kanallarından fıskıran insan “egosundan” kaynaklı olduğu gayet belli ve “reklam” zihniyeti ile karışık müjdeleme faaliyetlerine doğal olarak göz atan birçok Müslüman tabii ki İsa Mesih’i bu tarz, “Mesih adına hizmet yaptığını” söyleyen kurum ve kuruluşlarda görebilme durumu ile yüz yüzedir ya da böyle bir gayret içindedir. Ve esas üzücü olan bu “müjdeleme” yaptığını sanan kişilerin oluşturdukları olumsuz görüntünün farkında olmaksızın “neden farklı inanç sahipleri Mesih İsa’yı bizde göremiyorlar?” şeklinde soru sormaya devam etmeleridir. Çünkü bu soruyu bu kadar ortalıkta gezinen kötü örneklerden sonra sorabilmek “çok akıllı olduğunu zanneden ama esasında hakikaten cahil olan” kişilerin konumunda olmak anlamındadır. Bu en azından bu noktada böyle bir değerlendirmeyi beraberinde getirmektedir.

Çünkü Mesih İsa'nın yolu esas anlamı ile ele alınacak olursa ezberleme yolu ile öğrenilebilecek olan bir "dini inanç" yolu değildir. Aksine bütün öğretilerle sabit bir yaşam yoludur. Bir yaşam boyu sürecek mana çalışmasıdır. Efendimiz İsa ile haçta "benliğimize" ölmek (Markos 8:34) ve yepyeni bir yaşama "benliğimin Mesih" olduğu bir yaşama dirilmektir. Yine kısaca ifade etmek gerekirse Müjde'nin dışımızda etkin olması öncelikle bizde tam anlamı ile etkin olmasına bağlıdır.

Hiç kuşkusuz Müjde Yüce Allah'ın Mesih'inde insanlığa sunduğu manevi bir kurtuluş planıdır. Sahibi kainatın sahibidir ve elbette birincil olarak Müjde'nin yayılması ve insanlara kurtuluş sunması O'nun lütfuna tabidir.

Bununla birlikte Mesih'te kurtuluşu gönenmiş olan inananlara da sorumluluk veren yine "göklerdeki Babamız ve Efendimiz'dir." "Kutsal Ruh'un ve Kutsal Kelam'ın" rehberliğinde bu sorumluluğu özellikle bir ibadet şuuru ve manevi bir sorumluluk olarak taşımakla yükümlü olan imanlının kendisidir.

Elbette bu sıralamada Yaratan'dan uzak olan ve kendi "benliği" içinde "düşmüş" olarak yaşayan her bir insan ister istemez "kötünün" yönlendişindedir ve bu yönlendişten de ancak "Mesih İsa'nın kurtuluşunda ve bu kurtuluş içinde öncelikle Ruh'un yüreği hazırlaması ile" çıkması mümkündür yani Yaratan'ın ışığının yüreğini delmesi ile bu yönlendişten kurtulabilmesi söz konusudur. Yani yine her şey, her şeye kadir Olan'ın önerisinde, planında, denetiminde, donatımında ilerlemektedir.

Engel kimden?

O zaman, eğer Müjde'nin anlaşılması zorlaşıyorsa burada "kötünün yüreklerde yaptığı"

tahribatın yanı sıra bu Müjde'yi taşıyan, götüren kişinin de “yüreğindeki tahribatın etkisi vardır.” Hatta daha ikiyüzlü olduğu için daha da tehlikelidir.

İşte biz bu nedenle burada özellikle Müslüman insan kardeşlerimizin Yaratan'ın İsa Mesih'te ilan ettiği Müjde'ye tepkili olmalarında bu ikinci unsuru daha etkin görüyoruz. Özellikle “kilise tarihinin” yalnız çok güzel örneklerle değil içinde insan unsuru olması nedeniyle maalesef kötü örneklerle dolu olduğunun da bilincinde bunu rahatlıkla bu şekilde söyleyebiliyoruz.

Efendimiz İsa Mesih'te insanlığa takdim edilen Müjde bütün sadeliği ile ve esas itibarıyla insan hayatı içindir. Ve Müjde'nin başkalarına bir mana ifade etmesi ancak bu armağanın orijinal kabında ve sadeliğinde sunulmasına bağlıdır. Yani “yaşayarak” sunulmasına bağlıdır. Bu sunuş asla bir gösteri, bir pazarlama, bir meslek ya da bir dini gururun dile gelmesi şeklinde bir sunuş olmamalıdır. Fakat durum ne yazık ki, esastan farklı olan sunuş noktasında olunca o zaman özellikle Müjde'nin anlaşılmasının önüne Müjde'yi paylaşanlar, farkında olmaksızın üç büyük engel oluşturmakta, üç büyük duvar örmektedirler. Ve bu duvarlar özellikle Müslüman insan kardeşlerimizin Mesih'in Müjdesi'ni algılama konusunda zorlanmalarının en belirgin üç nedenini oluşturmaktadır. Bu üç engel 1. İlahiyat Engeli 2. İbadet Engeli 3. Misyon Engeli'dir. Şimdi sırasıyla bu engelleri inceleyerek Mesih'in adı ile yola çıkan ve ne yazık ki, Müjde'yi bir türlü müjdeleyemeyenlerin neden bu duruma düştüklerini birlikte değerlendirelim.

BÖLÜM II. MÜJDELEYEMEME

Elbette kimin güçlü olduğunun ayırt edilemediği ve esas kurtarıcının kim olduğu fark edilmediği ve kilisenin ne olduğunun anlaşılmadığı ve dolayısı ile Müjde'nin de hayatlara oturtulamadığı anlayış içinde “Müjde adına” bir tüccar, bir pazarlamacı gibi yola çıkmak sonunda “Müjde adına” “müjdeleyememe” gerçeği ile yüzleşme mecburiyetini getirecektir.. Öyle de olmuştur. Bu tarz müjdeciler aslında zaferli, görkemli yüce Yaratıcı'nın Mesih'teki kurtarışının bu kadar zayıf olamayacağı gerçeğine baktıkça ve bir de geldikleri noktaları gördükçe aslında kendi içlerinde her ne kadar dışarı ilan etmeseler de büyük bir ikilem yaşamaktadırlar. Çünkü Mesih İsa'dan uzakta bir manevi yaşam yaşanamayacağı gibi, Mesih İsa'dan uzakta sadece paranın, eğitimin, kurumsallaşmanın, teknolojinin gücüyle “yüce görev” (Matta 28:19) yapılamayacağı da kesin bir gerçektir. Öyle de olmuştur zaten. Yaratan insanın kendi gücüyle oluşturduğu “Babil kulesinde” (Yaratılış 11) nasıl dilleri karıştırdıysa, Mesih adına Müjde adına yola çıkanların kendi güçleriyle oluşturdukları “kendi papalıkları” sonucunda da birbirinden farklı yüzlerce, binlerce mezheplerin ortaya çıkmasına izin vermiş ve dillerin karışmasına izin vermesi gibi insanların inançlarını da birbirlerini anlayamayacakları şekilde karıştırmalarına müsaade etmiştir...

Ve yukarda bahsettiğimiz tarzda “müjdeleme adına müjdeleyemeyen kurum ve kuruluşlar” bugün Müslüman ya da başka inanç sahiplerinin Müjde'yi anlayamamasına hayretle bakarken kendi kendilerine Mesih'in o muhteşem kurtarış Müjdesi önüne ördükleri o kocaman kocaman duvarları engelleri bir türlü görememekte dirler. Biz burada şimdi bu engellerin belli başlılarından sadece üç tanesini ele almaya ve kendi gözümüzdeki mertegi biraz daha yakından görmeye çalışacağız. Umulur ki, gittiğimiz yanlış yollarımızdan tövbe eder ve yalnız Mesih'in ve Kutsal Ruh'un temel olduğu o esas otantik Yaratan kurtarışına sahip olur hem aydınlanan hem de imanla ve sevgiyle ve insanlara hürmetle aydınlatanlardan oluruz.

I. İLAHİYAT ENGELİ

Müslüman ilahiyatı genel olarak oldukça sade ve inancın kuruluşundan beri özellikle çok önemli temel prensiplerinde pek değişmemiş bir ilahiyattır. Ve bu ilahiyat bakış açısına göre “Yaratan yüce Allah tektir” ve bu ilahiyatın öğretisine göre en önemli olan şey öncelikle Allah’ın birliği ve bu birliğe iman etme konusunda hemfikir olmaktır. Mesela Musevilik de özellikle ilahiyatın en temel noktasını oluşturan bu konuda nettir. Müslümanlar için hatta Museviler için de peygamberlerin kabulü ve inancın diğer uygulamaları bu en önemli temel ilahiyat öğretisinden sonra gelmektedir. Ve halk olarak inanç üzerinde önemli olan inancı kurcalayıp sağını solunu çekiştirmek değil, bu sade ilahiyat üzerinde günlük olarak imanla yaşamak ve düzenli bir biçimde bu “tek Olan’a” samimiyetle ibadet etmektir... Hiç kuşkusuz bu inançlar içinde de tartışılan konular vardır ama dikkat çeken özellik bu inançların bütün mezhep ve tarikatlarının asgaride tamamen hemfikir olmaları ve birbirlerini imansız ilan etmemeleridir. Örneğin; İslam dünyasının büyük birçoğunluğu ‘namazın’ farz olduğunda hemfikirdir hatta kılınma tarzında da ve İslam’ın ‘beş şartı’ ve ‘amentüsü’ de hemen hemen istisnalar hariç büyük bir genel kabüldedir.

Tek din çok ilahiyat

Bu nedenle onlar için dışardan bakıldığında, yani onların gözleriyle Hristiyan ilahiyatı belli bir değişkenlik ve mezhepten mezhebe, gruptan gruba oldukça farklı ve karmaşık görünmektedir. Kilise babalarından günümüze kadar sadece teoloji tarihine bakarsak gerçekten bu çeşitlilik ve bu renklilik açıkça görülmektedir. Bu özellikle Musevi ve Müslüman ilahiyatında yetmiş kişiler için gerçekten de oldukça kafa karıştırıcıdır.

Reform hareketleri sonrasında da entelektüelliğin ilahiyat alanında etkinliği ile zaman zaman bu karmaşık ilahiyat daha da zor bir hale gelmiştir. Örneğin, bugün Hristiyan inancını biraz araştırmaya kalkan bir Müslüman için gerçekten Baptist görüşle, Presbiteryen görüşü ve Pentekostal görüşü karşılaştırmak ve iman bakış açısı ile anlamaya çalışmak oldukça zordur. Hatta “Kutsal Üçlük’te” bile bu farklı kilise

gelişimlerinin farklı vurgular yapması bu tarz kişileri oldukça şaşırtmaktadır.

Yukarda da dediğimiz gibi farklı inançlarda da oldukça farklı mezhepleri, görüşleri görmek elbette mümkündür. Fakat yine dediğimiz gibi gerek Musevilikte gerekse İslam'da farklı mezhep görüşlerinde bile en azından ortak olan “iman esasları ve ibadet sistemi” olması gerçekten bu inançlara oldukça yoğun bir birliktelik görüntüsü getirmektedir. Bununla beraber daha ziyade radikal, muhafazakâr, reform şeklinde inanca bakış açısında farklılıklar görmek elbette mümkündür. Biraz da gelenek ve göreneklerde bazı farklılıklar ilahiyatlara da yansımış olabilir. Ama yine de Hristiyan inancında olduğu gibi ana iman temellerinde görülen yüzlerce nuans farkını, algı ve anlayış ve ibadet farkını görebilmek mümkün değildir. Mesela bugün görüldüğü kadarıyla yalnız Amerika'da Protestan mezhebi içinde yüzlerce farklı yol, tarikat, anlayış söz konusudur. Ve bütün bunlar kendi ilahiyatlarını dosdoğru bir Hristiyan inancı olarak dünyaya yayma gayreti içindedirler.

Herkesin doğrusu farklı

Ayrıca unutulmaması gereken bir nokta da, bir Protestan kilisesi ile diğer Protestan kilisesi arasındaki ilahiyat farklılıklarının ibadeti ve hatta dünya görüşünü ve hatta kurtuluş kavramlarını bile değiştirecek bir nitelikte olmasıdır. Birisinin vaftizi su ve ruh vaftizi diye iki vaftiz olarak görmesi diğerinin bunu asla kabul etmemesi gibi bakış açıları her bir kilisenin bir diğerini imansızlıkla suçlamasına kadar gidebilmektedir. Birisi “Kutsal Ruh vaftizi” şartlardan biridir derken bir diğer kilise buna “kesinlikle hayır” şeklinde bir cevap verebilmektedir. Bu dolayısı ile müjdeleyenler aracılığı ile de dünyanın her toplumuna doğru uzayan bir ilahiyat göstergesidir. Bu da özellikle farklı misyonerlerle görüşen bir Müslümanı ya da Museviyi tamamen karıştırmaya yetip artmaktadır.

Genelde İrlanda'daki Katolik ve Protestan kavgasında olduğu gibi bazı İslami gruplar arasındaki tartışmalar da çoğu zaman dini nedenlerin ötesinde daha çok politik nedenlerdendir. Yani bu çekişen gruplar arasında “tek Tanrı” ve “Peygamberin belli başlı öğretileri” ve “İslam'ın şartları” gibi temel konularda birbirlerine ters/zıt İslami

grup ve cemaat bulmak oldukça zordur. Bunlar hiç yoktur demiyoruz ama gerçekten çok çok az ve marjinaldir. Çünkü temel konularda ilahiyat anlamında özde büyük bir fikri ilahiyat birliği söz konusudur.

Ya Mesih'e olan imanımızın birliği!

Her ne kadar bir Protestan Yehova Şahitleri'ni ve Mormonlar'ı Kutsal Kitap'a tabi olarak kabul etmese ve bu grupları Hristiyanlığa ait gruplar olarak görmese de bu Hristiyan camiası dışında yer alan diğer tek tanrılı dinler için böyle görülmemektedir. Yani bir Müslüman "Kitab-ı Mukaddes'i" elinde tutup vaaz eden hemen hemen her kişiyi Hristiyan ve hatta misyoner olarak değerlendirmektedir. Bu nedenle onların önünde Hristiyanlık inanılmaz geniş, birbirinden farklı, renkli, kafa karıştıran, karmaşık bir dindir. Mormonlar'dan tutun da, Pentekost kilisesine ve oradan birçok farklı farklı gruplara ve birçok tarikatı ile Roma Katolikliğine ve elbette Batı Ortodoks kilisesinden tutun da doğu Ortodokslarına kadar "tek din kelimesi altında yüzlerce rengi, fikri, ibadet biçimini" kısacası bu kişiye göre, bu kadar birbirinden farklı ama sanki tek bir bütün dinmiş gibi gördüğü Hristiyanlık dinini ve Hristiyan ilahiyatını bir türlü kafasına sığdıramamaktadır.

Biz her ne kadar "ama önemli olan Mesih" "Mesih'i kurtarıcı ve Rab olarak kabul ediyor hepsi" yani ortak bir temelimiz var şeklinde imanla cümleler kursakta dışarıdan bakanların bakış açısı ile durum bu kadar "sade" bu kadar "kolay" "anlaşılabilir" değildir. Hatta sonradan iman etmiş olanlar için bile, her ne kadar bunu dışa ifade etmeseler de onlar için bile kolay değildir. Bazı zamanlar bu durum aileden samimi Mesih İnanlısı olanlar için bile kolay değildir. Kısacası birçokları için farklı bakış açılarına sahip yüzlerce mezhebi olan ve ayrıntularla dolu öğretilerinde ve hatta temel öğretilerinde bile oldukça farklılıklara sahip olan Hristiyan ilahiyatı oldukça karmaşıktır.

Zaten kilise babaları da zamanında Ruh'un Baba ve Oğul'dan mı yoksa sadece "Baba'dan mı" çıktığı konusunda yaptıkları tartışmalarda dahi hemfikir olmadıkları her okuyan kişi tarafından görülebilmektedir. "Rab'bin sofrası" ve "vaftiz" konusunda da kilise sürekli kendisini birbirinden ayırıp durmakta ve "yetkiler" konusunda tartışıp durmakta ve "yetkileri" çok sınırlı tutmak için elinden geleni yapmaktadır.

Oysa diğer tarafta Efendimiz Mesih İsa'nın "*ey yükleri ağır olanlar bana gelin ben size rahat veririm*" (Matta 11:28) öğretisi çok nettir. Yaratan insanlara ruhsal bir yükseliş, bir esenlik, bir kurtuluş bahşetmek istemiştir. Oysa kurumsal olarak gelişen kilise yapısı Mesih İsa'da ilahiyatı bir türlü yerli yerine oturtamamış ve birbirine tezat yüzlerce grubun anlayışı ile oluşan büyük bir mozaik inanç ortaya çıkarılmıştır. Dolayısı ile bu da Müjde'nin önüne büyük bir ilahiyat setti çekmektedir.

Kurumsallıkta doktrin çöplüğü

Kurumsallık çoğu zaman kolaylık yerine insanları reddederek, şeytanlara, cinlere teslim ederek, lanetleyerek Mesih'in esas Müjdesi'nin önüne inanılmaz ve ruhsal bir zorluk setti çekmiştir. Hemen bunun bugün böyle olmadığını söylemek yine samimi bir imanlı için elbette mümkündür ama durum böyle değildir. Aynı yaklaşımın modern versiyonları tekrarlanıp durmakta ve Mesih'in Müjdesi'nden ziyade kişinin içinde buldukları kiliselerin doktrinlerini harfiyen yerine getirmeleri istenmekte aksi takdirde disipline tabi tutulmaları gibi davranışlarda bulunmaktadır.

Özellikle Mesih İsa'nın Müjdesi'ni paylaşma hazırlığında olan ya da bu hizmeti sunduğunu düşünen binlercesi Mesih'in pak ve pratik öğretilerinden çok uzakta doktrin çöplüğü diyebileceğimiz bir karmaşık yapıyı farklı inançlara sahip toplumlara aktarmaya çalışmaktadır. Örneğin, "Kutsal Üçlüğü" reddedip sadece "Mesih'in tanrılığını" kabul eden bir grup, çoğunluğun Müslümanlar'ın oluşturduğu bir kentte

ayakta durmaya çalışan küçücük bir kilisede yeni yeni ibadet etmeye gayret eden yeni imanlıları bile “hakikate” (yani kendi hakikatlerine) getirme azmi ve imanı ile bir karşı propoganda kapmanyası içine girebilmektedir. Bu durumu yakından izleyen ister yeni inanlı kişiler için olsun isterse bu inancı incelemeye çalışan kişiler için olsun müjdeleme önünde dağ gibi bir “ilahiyat” seti çekilmiş olmaktadır. Kaldı ki, diğer tarihi kurumsal kilise ve mezheplerin de birbirlerine ve Protestanlar’a da bakış açıları ve özellikle millet kiliselerinin bazılarının kendilerini hep diğerlerinden çok üstün görmeleri ve dolayısı ile aynı gibi görünen kelimeler üzerine inşa edilen çok büyük doktrin farklılıkları ve ilahiyatı bir şekilde ulaşılmaz kılma girişimleri ve kapıları hep kapalı tutup Tanrı insan ilişkisi arasında büyük bir duvarın örülmesi de işleri iyiden iyiye karıştırmaktadır.

Göremediğimiz zorluklar

Hristiyanlar çoğu zaman ilahiyat zorluğu dendiğinde bu zorluğu hep “Kutsal Üçlük” ve “İsa’nın Tanrılığı” gibi Hristiyan ilahiyatının zorlu öğretileri konusunda zorluk olarak düşünmektedirler. Bu elbette doğrudur ama dikkat edilirse biz burada bundan da daha zor olan ve Hristiyanlar’ın bir türlü kendilerinde göremedikleri bir başka zorluğa dikkat çekmeye çalışıyoruz. Bu zorlukta yukardaki örnekte de görüldüğü gibi sadece “Kutsal Üçlük” ya da “İsa’nın Tanrılığı” gibi öğretileri değil ama her kilisenin, her irili ufaklı grubun bir anlamda kendi Hristiyanlığını yaratması ve bu kendince yorumun gayreti ve mücadelesinin getirdiği ve Müjde’nin önüne bir dağ gibi yükselen ilahiyat engelidir.

Bir kilise bir diğer kiliseyi, hatta aynı mezhep içindeki kilise ve grupların bile birbirini afroz edebilecek bir ilahiyata sahip olması “tek Allah’a yürekten iman eden herkesin” eninde sonunda Yaratan’a kavuşacağı şeklinde geniş bir bakış açısına sahip olan büyük birçoğunluktaki farklı inanç sahibi kişiler için anlaşılması inanılmaz zor olan bir durumdur.

İlahiyat tartışmanın da bir adabı

Ayrıca genelde Müslüman ilahiyatçıların ilahiyat üzerindeki tartışmaları, çalışmaları çoğu zaman ve genelde ilahiyatçıların kendi akademik çevresi içindedir. Halka her bir tartışmalı konu taşınmadığı gibi inancın içinde de bu tartışmaların sürdürülmesine aslında pek müsaade edilmemektedir. Oysa Hristiyan bakış açısında özellikle “Protestan” çevrelerde “bilen bilmeyen herkes” tarih boyunca yapılan tartışmaları bile adeta günümüz kilise sıralarına taşımış bulunmaktadır. Bir manada Efendimiz’in o manevi derinliği olan iman ve ibadet hayatı içindeki kurtuluş bulmuş “yeni yaşam” (Romalılar 6:4) öğretisi silikleştirilmiş ve doktrin savaşları içinde bir “kendini ispat” gayreti toplantı grupları ortaya çıkmıştır. Bu sıralardan da hizmete çıktıklarını düşünenler gittikleri yerlere, insanlara kadar “bu tartışmaları” “doktrin çöplüğünü” adeta her yere hatta “müjdeleme” adına taşımaya gayret etmektedirler...

Zor olan hep gidilen diyarlar mı?

Örneğin, bazı misyon organizasyonlarında farklı mezheplerden gelen Protestanlar bir arada hizmet vermektedirler. Ama zaman zaman iki farklı görüşteki aynı organizasyon mensubu kendilerine öğrenci edindikleri bir yeni imanlının manevi algılarını belli bir zaman içersinde karıştırabilmektedirler. Bir müddet sonra ister istemez bu iki samimi imanlı kendi samimi olarak inandıkları mezhebin veya inanç anlayışlarının bakış açılarını mutlak hakikatmişçasına farkında olarak ya da farkında olmayarak bu yeni kişiye aktarmaya kalkmaktadırlar. Zaman içinde de doğal olarak bu inancı sorgulayan ve hatta bir müddet inandığını da söyleyen kişinin ortadan kaybolduğu görülmektedir.

Aslında bunlar maalesef her zaman kolaylıkla görülen şeyler değildir. Genelde gidilen diyarda ruhsal manada ürün verilmemesi hep gidilen kültürün, ülkenin ya da inançlarının zor olduğuna bağlanıp durulmaktadır. Ve özellikle bu nedenle de çoğu zaman bu diyarlara giden müjdeciler buralarda zorluk içinde olan kişiler olarak

değerlendirilir. Bu hakikaten bazı yerler için doğrudur ama birçok zaman esasında bu doğru değildir. Görüldüğü gibi aslında zorluğun kaynağı çoğu yerlerde aslında “Mesih’in Müjdesi’ni duyurmak için yola çıkan kişilerden, gruplardan, onların ilahiyatlarından” kaynaklanmaktadır.

Bir kilise yan kuruluşu bir diğer yan kuruluşun ilahiyatını, veyahut hangi protestan mezhebinden ya da diğer mezheplerden olursa olsun bir kilise bir diğer kilisenin ilahiyatını, bakış açısını, ibadetini, geleneklerini beğenmemekte ve kabul etmemektedir. Ve samimi bir biçimde imanını ile Efendimiz Mesih İsa’yı izlemek isteyen bir kişi de adeta kapı kapı bu ortamları dolaşıp sorguladıkça, ilahiyatların, bakış açılarının ve yaklaşımlarının ne denli değişken olduğunu görmekte ve sonunda da kişi genelde vazgeçmekte ya da en olmayacak bir biçimde ya da bu değişken ortamın oluşturduğu kaygan zemin üzerinde oluşmuş sertliklerle oldukça isyankâr bir kişi olarak herhangi bir kilise, mezhep ya da inanç grubu içinde yerini almakta ve çoğu zaman Mesih’in Müjdesi’ne yarar getirdiğini zanneden ama tam ters bir tutum içinde hareket eden bir kişi olur çıkar.

Babam istemedikçe...

“Babam istemedikçe...” (Yuhanna 6:44) ifadesi oldukça nettir. Her şey Yaratıcı’dandır. Çağrılma, çağrılmama ve aynı zamanda da çağrılan ve çağrılmayan da Yaratıcı’ya aittir.

Efendimiz Mesih İsa’nın öğretilerine baktığımızda mesela “dağdaki vaaza” baktığımızda “kurtuluşu gönenen kişinin” sergilemesi gereken yaşamın nasıl bir yaşam olduğu üzerine öğretileri oldukça nettir (Matta 5-7). Sadedir. İnsanı insan yapan ve Mesih İsa’da Kutsal Ruh’la yaşamla ifade edilecek, tanıklıkta bulunulacak bir ışık yaşamıdır. Düz bir okumayla görebileceğimiz gibi aslında “göklerdeki Babamız’a” bizi yönelten ve kendisini bizim için feda eden Mesih’in kurtuluşu ve öğretileri karmaşadan

uzaktır. Ve bizi de Ruh'un rehberliğinde çağdan çağa taşıyan "kurtuluş öğretileridir."

Mesela vaftiz samimi yürek imanının kişi tarafından ilanında gerçekleşmektedir. Vaftiz dersleri adı altında "illa benim mezhebimi anla öyle" şeklinde bir dayatma öğretiş yoktur. Öğretiler Musevi temel üzerinde yükselirken şekilden şekle girmemektedir. "Evet, evettir. Hayır, hayırdır" (Matta 5:37).

Oysa bugün multi milyon dolarlık kuruluşların "Efendimiz'in" adını kullanarak yaptıkları yüzlerce sözde "insani projeler" gibi gösterilen projeler nedense çoğunlukla sonuçsuz kalmaktadır. Konu iman olduğu için bu kurumlar da kendilerini "biz elimizden geleni yaptık ne yapalım Şeytan bu yöreleri eline almış, daha çok proje, daha çok dua ve daha çok para lazım" şeklinde savunurlar.

Burada sorun "Şeytan" değil, bozulmuş, egoya esir düşmüş ve dünyasal plan ve projelere mahkûm edilmiş Müjde'nin verilmiş şeklidir, ortaya konulan ilahiyattır. Mesih adı kullanıldığı halde Efendimiz'in kurtuluşundan, gerçeklerinden ve öğretilerinden oldukça uzak yaşamaktır. Elbette bu söylediklerimiz yürekleri samimi bir Allah sevgisiyle dolu ve Yaratan'ın Ruh'unda ve Mesih'in kurtuluşunda büyük bir samimiyetle hizmet edenler için değildir. Onlar zaten layık oldukları manevi mevkidedirler.

Doğal olarak yukarıda ifade ettiğimiz böyle bir olumsuz arka plan hakim olduğu sürece de daha ilk etapta Müjde'nin duyurulmaya çalışıldığı kişilerin Müjde konusunda kafaları da yeterince karıştırılmış olmaktadır. Bu kişiler Müjde'yi tam olarak anlayıp soru sorana kadar birçok noktadan Müjde'yi paylaşan kişi büyük bir acele ile kendisini, düşüncelerini ve karmaşık ilahiyatını savunmaya geçmiş olur. Dolayısıyla bir türlü manevi manada bir netlik göremeyen kişi, kendi yüreğinde çözemediği birçok sorusu ile birlikte daha karışmış aklının da doğal olarak baskısı sonucu belli bir müddet sonra çareyi kendisine Müjde'yi paylaşma gayreti içindeki şahıstan kaçışta bulmaktadır.

Kanıtlama gayreti

Bir Müslüman için “Kur’an-ı Kerim” tek ve en temel referanstır. Yani bir anlamda “Kur’an’da böyle yazıyor” deniliyorsa Müslüman’ın anlayışına göre ikinci bir soruya yer yoktur. Söylenilen tam olarak kabul edilir ve saygı ile sorgulanmaksızın inanılır. Örneğin; Kur-an Mesih İsa’nın “bakireden doğduğunu” yazıyorsa bir daha bu konu üzerinde kimsenin soru sorması, fikir yürütmesi, hatta savunması bile söz konusu değildir. Bu, bu inancın ilahiyat anlayışdır. Bakış açısidir. Eğer “Allah bir şey dediyse ve O’nun dedikleri bir kitap içindeyse” artık bunları sorgulamak bu inanç için yersizdir.

Oysa karşısında Mesih’in Müjdesi’ni getiren insan sürekli bir “kanıtlama” kaygısı içindedir. Bu da Müjde’nin kendisinden ziyade Müjde’yi dinleyen bir Müslümanın en rahatsız olduğu konulardan biridir. “Eğer kitabından bu kadar eminsen neden Kutsal Üçlüğü kanıtlamaya çalışıyorsun? Neden Mesih’in Rabliğini kanıtlamaya çalışıyorsun?” şeklinde bir düşünce ister istemez Müslümanın kafasında yer alan düşüncedir. Bu dahi Hristiyanın sürekli kendini savunma tarzındaki ilahiyat anlayışının Müjde’nin önüne bir set oluşturduğunu gösteren güzel bir örnektir.

Oysa keşke samimi bir imanlı olarak Mesih’in ışığını yansıtan olarak “RAB’im böyle diyorsa, öyle inanıyorum” diyebilseydi. Keşke Mesih İsa gibi insanlara basitçe, insanca kardeşlerine bakar gibi baksa, onlara merhamet etse ve o insanlardan hiçbir karşılık beklemeden sevebilseydi (Matta 9:36).O zaman RAB’bin Ruh’unda Mesih’in kurtuluş Müjdesi elbette çok samimi bir imanla tam olarak yürekleri hazır olan her insana ve elbette “samimi bir Allah inancına sahip” Müslümanlar’a da Mesih’in Müjdesi çok daha net bir biçimde ifade edilmiş olacaktı. İşte o zaman ilahiyat duvarı, tarih içinde İsa Mesih’e büyük bir samimiyetle izlediğini söyleyen bazı Hristiyan kurum ve kuruluşlarının esasında belli esaslar dışında birçok nokta için kendi kendine oluşturduğu ilahiyat duvarı birçok kişinin önünden kalkmış olacaktı.

Bu ve benzeri konular bize istisnai bölgeler ve ortamlar dışında aslında büyük zorluğun Müjde'nin paylaşıldığı toplumlardan ziyade Müjde'yi paylaşanların kendi arka planları ve elbette sonuç olarak insani yaklaşımları olduğunu göstermektedir.

II. İBADET ENGELİ

Müjde'yi paylaşırken aslında karşı tarafın Müjde'yi algılayabilmesine mani olan bir diğer engel de ibadet engelidir. Bu gerçekten de pek düşünülen bir engel değildir. Yukarıda da dediğimiz gibi, birçok Hristiyan daha ziyade diğer inanç sahipleriyle aralarındaki en büyük anlaşılma zorluğunun “Kutsal Üçlük” ve “Mesih'in ilahi kişiliği” gibi konular olduğunu ve bu konuların en büyük engeller olduğunu düşünmektedir. Elbette bu bahsedilen konular ilahiyat zorluğu doğurmaktadır ama çoğu zaman yukarıda da belirttiğimiz gibi Hristiyan müjdecinin o kadar önem vermediği ve hiç üstünde durmadığı bazı konular bu iki önemli konudan daha da önemli bir Müjde engeli oluşturmaktadır. Çünkü bu her şeyden önce Hristiyanın düşündüğü engel değil başka inançta bir kişinin algıladığı engeldir.

İbadet kelimesiyle anladığımız

Mesela ibadet, bir Müslüman için oldukça önemli, saygı ile yaklaşılan bir kavramdır. Ve gün içinde dolayısı ile hayatın içinde sürekliliği ve önceliği olan bir kavramdır. İbadet akıl, ruh ve bedenle birlikte yapılan bir kendini teslim hareketidir. Elbette Hristiyan bakış açısında da ibadetin önemi büyüktür. Ama iki inanç ibadetten bahsederken aslında farklı farklı şeylerden bahsetmektedirler. Örneğin, bir Reform kilisesi için ibadet daha ziyade kelimeler üzerinde bir saat detaylı vaaz ve birkaç ilahi ile bir dua listesinin okunması şeklinde algılanırken, bir “bağımsız müjdecisi” kilise için

ibadet daha ziyade gitarlar ve bateri eşliğinde söylenen ilahiler ve ateşli vaaz ve dualar olarak algılanmaktadır, bir “karizmatik kilise” için ise ibadet ateşli ilahiler, yüksek volumlü müzik ve bağırarak dua edenler hatta düşenler ve kendinden geçenler şeklinde algılanmaktadır. Klasik kiliselerde ise durum tamamen İsa Mesih’in son akşam yemeği ile “kurban” olma bağlamındaki o ayinsellik üzerinedir. Ve bu görsel ibadet cemaatten çok ruhbanların aktif katılımındadır. Ve ibadet diğer yan öğretişleri olsa da temelde bu görünümler üzerindedir. Burada kesinlikle herhangi bir tarzın doğru ya da yanlış olduğundan bahsetmiyoruz. Müslümanlar açısından ibadet anlayışı ile Protestan ve doğal olarak diğer Hristiyan mezheplerinin ibadet anlayışı arasında bir fark olduğunu ve bu farkın da Müjde’nin önünde bir duvar, bir engel olduğunu anlatmaya çalışıyoruz.

Evet, her ne kadar Hristiyanlar kendi tapınma modellerini ibadet olarak algılayıp savunsalar da bir Müslüman için bu tapınma uygulamalarının birçoğunun Allah’a secde etme gibi çok açık ve sade ve basit ifade edişin yanında tam anlamı ile bir “ibadet” olarak görülmesi oldukça zor gelmektedir. O zaman ibadete bakış açısı gerçekten Müjde’nin anlaşılması önünde bir engel teşkil etmektedir. Bu gerçekten de engeldir. İbadet kelimesi özellikle modern çağlarda kilise için artık klasik anlamını bile yitirmeye başlamıştır. “Topluluk”, “paylaşım”, “tapınma” gibi kelimeler kullanılarak ibadet (worship) kavramı adeta modern kültür içinde eritmeye başlanmıştır. Oysa İslam’ın doğuşundan beri var olan düzen içindeki akıl, ruh ve beden bütünlüğü içinde yapılan ve Kadim Antlaşma’daki örnekleriyle de uyumlu İslami ibadet düzeni hemen hemen hiçbir değişime tabi olmadan günümüze kadar ulaşmıştır.

Özellikle bilimin, görselliğin tamamen mekaniğe dönüştüğü çağımızda artık ibadette görsellikle, teknikle, orkestralar ve benzeri cihazlarla buluşturulmuştur. Tabi bütün bunlar mikrofonları, komplike cihaz kullanımlarını, kayıt ve benzeri durumları da beraberinde getirmiştir.

Kısacası artık özellikle bir Protestanın tapınması (ki bu kelime dahi ibadet anlayışındaki farkı net bir biçimde ortaya koymaktadır) için belli donanım, gitara, piyanoya sahip olunması ve teknik elemanların görev alması gerekmektedir. Bu elbette her yerde aynı olmasa da genelde bu tarz bir eğilim hemen hemen dünyanın birçok Protestan yapısı

içinde hızla yer almaya başlamıştır. Ve elbette Hristiyanlığın belli başlı diğer mezheplerinde de bu ve benzeri donanımlar ve aşırı bir müzik odaklanması, görüntü ve ışık efektleri ortaya çıkmaktadır.

Hatta bu teknik özellikler Amerika gibi ülkelerde gençliği kiliselerde tutmak için bile önemlidir. Daha iyi bir müzik yapabilen, iyi bir orkestrası olan kiliseler bazı yörelerde daha fazla genç cemaatte demektir. Diğer taraftan birçok kiliselerde de klasik ve modern ibadet şekline başlıklar altında Mesih'in öğretilerinin çok uzağında ve oldukça inancın dışında tartışmaların yol açtığı ikiye ayrılmış ibadet modelleri de söz konusudur.

Bildiğimiz gibi daha klasik kiliselerde ise ibadet tamamen tiyatral ve görsele hitap edercesine rengarenk giysiler şeklinde bir seyir sanatı haline dönüştürülmüştür. Kısacası Mesih İsa'nın o sade o yüreğin tapınışı, gözlerin bile yukarıya kaldırılamayacağı şekilde alçak gönüllülüğü içeren ibadet anlayışı (Matta 6:5-15) hemen hemen olduğu gibi birinci yüzyıla ve hatta ikinci yüzyıla terkedilmiş durumdadır. Oysa İslam havraların sade ibadet biçimlerini yani bir manada Mesih'in içinde büyüdüğü ve hatta üzerine kurtuluşu vaaz ettiği ibadet biçimlerini sürdürüp durmaktadır.

İbadette yürek ve sadelik

Dikkati kişinin yüreğinden Yaratan'a kenetlediği ibadet biçiminden dikkatlerin makinelere, müziğe, görselliğe yöneltildiği ibadet biçimleri elbette bir Müslüman için kolay kolay algılanabilecek, aklını başını toplayıp adapte olabileceği bir ibadet biçimi değildir. Bu nedenle Hristiyan ibadeti özellikle bazı samimi Müslümanlar'ın Mesih'in kurtuluş Müjdesi'ni duymaları önünde oldukça büyük bir engel teşkil etmektedir.

Geleneklerine tam sıkı sıkıya bağılı bir Musevi ve bir Müslüman için Tanrı'nın önünde durmanın klasiği ve çağdaş biçimi yoktur. Salt insanın “huzura çıkması” yüreğini, aklını, canını Yaratan önüne getirmesi ve bunu derin dua ve düşüncelerle birlikte ellerin kaldırılması ya da secde gibi beden diliyle de ifade etmesi bu inançlar için ibadet denildiğinde anlaşılan şeydir.

Efendimiz Mesih için de ve İncil'deki ifadelerde de aslında ibadetin bu denli sade ve çok esaslı bir yürek işi olduğu açıktır. Mabette bir dindarın görsel ibadeti ile bir vergi görevlisinin alçakgönüllü saygı ile yapılan sade ibadetinin karşılaştırmasını yapan da Efendimiz Mesih'tir. Ayrıca Mesih İsa “*Baba'mın evine dua evi denecek*” (Markos 11:17) diyerek her türlü dikkati dağıtacak unsuru aslında mabet içinde bir diğer değişik ibadet içinde reddetmiş olan da yine kendisidir.

İbraniler Mektubu'nda da “*Yaratan'a korku ve saygı ile ibadet*” (İbraniler 12:28) gerekliliği net bir biçimde vurgulanmaktadır. Ve “gizlide olan Baba'ya gizlide tapınma esası” da yine Mesih İsa'nın öğretileri içindedir. Kısacası Efendimiz'in öğretileri aslında çok samimi Musevi ve Müslümanlar'ca bir anlamda uygulanmaya çalışılmaktadır. Onlar Mesih İsa'nın kurtuluşunu kabul etmemekle birlikte “Kutsal Yazılar'a” uygun birçok örneği hala kendi bünyeleri içersinde korumaktadırlar.

Zaten bu nedenle de karşılarında “Müjde hakikati ile” gelenleri “Kutsal Yazılar'a uymayan birçok tarzlarla” geldiklerini gördüklerinde kafaları oldukça karışmakta ve elbette Müjde'ye kolay kolay cevap verememektedirler.

Eğer burada “Yaratan henüz yüreklerini açmadıysa ne yapabiliriz ki?” şeklinde bir

ifade kullanılırsa o zaman “Yaratan eğer yürekleri açacak diye beklememiz gerekiyorsa niye gidiyoruz ki?” şeklinde de bir soru gelebilir. Aslında hem yürekleri hazırlayan hem de yüreklere Mesih’in Müjdesi’nin girmesi için diğer imanlıları hazır yüreklere gönderen “göklerdeki Babamız’dır.” O nedenle herhangi bir bahaneye ya da kendimizi sorumluluktan sıyırmaya hakkımız yoktur. “Git” buyruğuna uyduk diyorsak “korku ve saygı ile ibadet” buyruğu ile de gitmemiz esastır. “Barışçı olmaya” “herkese saygı göstermeye” (1. Petrus 2:17) de tabi olmamız esastır.

İbadette saygı, ciddiyet ve düzen

Örneğin, bir sinagogta birçok Mezmurlar saygı ile ve makamla okunduktan sonra cemaat büyük bir saygı ile üç adım öne çıkar, adeta “kralın” huzuruna çıkmış gibi artık dünya ile ilişkisini kesmiş gibidir. Yüzünü Yeruşalim yönüne döner ve doğrudan Yaratan’a makamla hazır dualarını okur. Ve sonra üç adım geri huzurdan çıkar. Ve bunu günde üç kez yapmaktadır.

Bir Müslüman da eğer Sünni ise beş kez eğer Şii ise üç kez yine Yaratan’ın huzuruna aynen havrada olduğu gibi “huzurda duruşla” ve adeta dünya ile ilişkisini kesmiş gibi çıkar ve ibadetini bitirdikten sonra geri çekilir. Ve bu ibadet süresi içinde kimseyle konuşmaz, hiçbir dikkatini bozacak bir etkinlik ibadethanenin içinde yer almaz.

Thomas Cramwell’in yine Mesih’in kurtuluş sevincinde ve Ruh’un rehberliğinde hazırladığı o güzel “genel dua ve ibadet” kitabında da yine aynı düzen, sükunet, sadelik ve yüreği Yaratan huzuruna götüren usülü görmek mümkündür ve her şeyden önemlisi “genel dua kitabına” göre dua eden bir kişi aslında Mesih’in kurtuluşu, Müjde’nin o kurtaran sesini de duyabilme şansına sahiptir. Demek ki, samimi bir ibadet aslında insanlara Müjde’yi daha da etkin bir biçimde ve yürekten ve Ruh’un esininde duyurma şansına sahiptir. Kilise tarihinde bu olmuştur.

Ama artık özellikle “Batı kilisesinin” ibadet dediği birçok kavram “Kutsal Yazılar’ın” ibadetten anladığı bile değildir. Mesela Pazar ibadetinin ortasında cemaati bir arada tutabilmek için kamp anonsları, gezi anonsları, çay partileri anonsları gibi anonslar, gülüşmeler, kilisenin basket sahasındaki bazı olaylardan bahsetmek gibi birçok şey aslında dikkatlerin Yaratan’dan ve Mesih’inin muhteşem lütfundan ve Ruh’un muhteşem esenliğinden yüz çevirmek anlamındadır. Ve ilginçtir bütün bu şeylerin “ibadeti saptıran” “ibadet olmayan” şeyler olduğu gerçeğini Protestanlar’ın bazılarının hissetmemesi ama özellikle paylaşmaya kalktukları birçok Müslüman’ın bütün bunları çok iyi bir biçimde hissetmiş olmasıdır.

İslami adapta “Kur’an ve hatta Kitab-ı Mukaddes” asla belden aşağıya konmaz, bu ister istemez bir tabu gibidir ve önemli bir saygı ifadesidir. Elbette samimi bir Hristiyanın illa bunu uygulaması beklenemez ama özellikle Müslümanlar’la Müjde’yi paylaştıklarını söyleyenlerin özellikle böylesi hassas bir konuyu senelerce Müslüman ülkelerde oturdukları halde umursamamaları aslında Mesih İsa’nın Samiriyeli hanıma yaklaşımındaki inceliği bir türlü anlayamadıkları anlamına gelmektedir. Hatta bu durum Mesih İsa’ya yeni iman etmiş ve yerel kiliselere devam eden kişileri bile etkileyen bir olay olduğu ve birçok kereler dile geldiği halde her nedense Protestan misyonerlerin bazılarının inatla “biz Mesih’te özgürüz” tarzında bir “bencil” yaklaşımı kendilerine inanç edinmeleri oldukça şaşırtıcıdır. Ve birçok yeni imanlının düşmesine ve birçok Müslüman’ın da Müjde’yi algılaması önünde hakikaten büyük bir duvar oluşturmaktadır.

Elbette burada inanılmaz bir yanlış anlama söz konusudur. Mesih’te özgürlük “kişilerin kendi benlerinden özgür olmaları” “Mesih İsa’da Yaratan suretine dönüşmeleri” konusundadır. Oysa bu ibadet için toplanılan yerlerde sürekli kişilerin birbirine saygı göstermeksizin espriler yapması, konuşması, gülüşmesi anlamında değildir (1. Petrus 2:16). Bu yanlış da anlaşılmalıdır. Bir dini maske takılması, somurtulması gibi Mesih’i alginın bir başka yanlışta da düşmesi konumuz değildir. Ama bahsedilmek istenilen bir samimi Musevi, bir samimi Müslüman için ibadetin çok ciddi bir yaşam içi değer olduğu gerçeğidir. Konu onlara Mesih’in Müjdesi’nin duyurulmasıdır. Eğer Müjde hakikaten samimi bir imanla tebliğ edilmek isteniyorsa o zaman bu ayrıntılar önemlidir. Çünkü samimi bir Müslüman hala cami gibi ciddi bir ibadethane algısı içinde kiliseye uğramakta ya da Hristiyanlar’la sohbet etmektedir ve bütün bu detaylar onun için Müjde önünde bir duvardır.

Kutsal Yazılar'a yakından bakılırsa Daniel'in ve diğer peygamberlerin Kutsal Yazılar'a olan, ibadete olan yaklaşımlarını görmemek mümkün değildir (Daniel 6:10). Birileri hemen "Davut'un örneğini" verecektir. Davut'un müzik aletleriyle dans ettiği, ilahiler söylediğini ve ibadeti böyle ifade ettiğini söyleyecektir. Ama aynı Davut'un Yonatan'dan ayrılırken "üç rekat secde" ettiğine pek de dikkat etmemiş olacaktır (1. Samuel 20:41). Çünkü çağımız ve çevremiz "Kutsal Yazılar dönemine" tam ve yakından ve bir de mezheplerimizin üzerinden bakmamızı engellemekteir. Tanrı'nın İly'a sükünet içinde konuşması (1. Krallar 19), bazı peygamberlerin kül sarıp oturup oruç tutmaları ve her şeyden önemlisi Mesih İsa'nın ibadete verdiği önem gözlerimizin önündedir. Bu nedenle gece yarısı, gece duası için öğrencilerini uyandırmaya gayret etmektedir (Matta 26:39-44). Ama biz nedense "çağdaş yaşamı" manevi değerlerle yoğurmak yerine manevi değerleri "çağdaş yaşamla" yoğurmayı daha iyi yapabildiğimiz için olsa gerek bu esaslı ayrıntıları hep görüp görmemezlikten gelmeyi tercih ediyoruz.

Bütün bunlara bakınca aslında günümüz Hristiyan ibadetinden "Kutsal Yazılar'a" göre çok şeyin eksildiğini görmemiz mümkündür ve dolayısıyla bütün bunlar da doğal olarak ayaklarımıza dolanmaktadır.

Gerek samimi ve inanç ve ibadetlerinde samimi Museviler olsun gerekse Müslümanlar olsun özellikle ibadet uygulamalarının bazı noktalarında gerçekten "Kutsal Yazılar'a" sanki daha uyumlu olabilmektedirler. Onlar "Kutsal Yazılar'a" yaklaştıkça hakikatin etkisi de doğal olarak hissedilmektedir. Eğer kim esastan uzaklaşıyorsa bunu da hissetmek elbette kolaydır. Elbette bu camialar henüz Efendimiz Mesih İsa'nın kurtaran Müjdesi'nin ne manaya geldiğini kavrayabilmiş ve kurtarışını gönenmiş değillerdir. Ama azıcıkta olsa Kutsal Yazılar'a yakınlık bile belli başlı toplumları farklı kılabilir. Keşke Mesih'e ait olduğunu söyleyen kurum ve kuruluşlar da Mesih İsa'nın o sade, herkesçe anlaşılabilen mesajını, öğretilerini, kurtarışını yine aynı sadelik ve Kutsal Yazılar'a uygunluk içinde günlük olarak yaşayıp takdim edebilselerdi. O zaman Müjde'nin önünden de o kalın ibadet engeli de kendiliğinden kalkmış olacaktır.

Haftadan haftaya İbadet

Bugün birçok kilise binalarının kapıları ne yazık ki, en Hristiyan olduğu düşünölen ölkeler ve şehirlerinde bile ne yazık ki, günlük ibadete kapalıdır. Elbette istisna yerler vardır ama genelde böyle bir uygulama söz konusudur. Oysa bir Müslöman ya da bir Musevi günlük ibadetini hava limanlarında bile yerine getirirken aslında kendince kendi inancına bir tanıklıkta bulunmaktadır. İşin acı tarafı da yapılan bu ibadetin kökeninin yine “Kutsal Yazılar” olmasıdır. Oysa diğör taraftan ne yazık ki, çok istisnai olarak birkaç samimi imanlının toplum içinde yemek dualarına tanık olmak söz konusu olabilmektedir. Aslında Mesih’in kilisesi gerçekten günlük ibadette oldukça etkindi. Yüceltme, eğilme, tövbe, Mesih’in oluşturduğu “şükran ibadeti” temelinde “toplanma gününe” katılım, sabah ve akşam ibadetleri ve oruç ibadeti samimi bir Mesih imanlısı tarafından sürekli yerine getiriliyordu. Ne yazık ki, istisnai mezhepler ve samimi ibadet uygulamaları yapanlar dışında birçok Hristiyan için bunlar hep geride kaldı. Şimdilerde daha ziyade akli besleyecek şekilde entelektöel düzeylerde İncil çalışması adı altında belli güncel mezhep ya da grup öğretişleri, seminerler ve konferanslarla, müzik ağırlıklı hareketli yüceltme ve dualar ve uzun ve konferans ya da siyasi nutuk tarzı vaazlar düzenli ibadetlerin yerini alır hale geldi.

Ayrıca günümüzde kilise, gençleri elinde tutabilmek, bazı insanları tatmin edebilmek için klasik-çağdaş diye ibadetleri bile ikiye ayırmaya başlamıştır. Buna rağmen insan işi ve arzusu olan bütün bu çabalar “Kelam’ın ve Ruh’un” katılımı olmaksızın pek de işe yaramamaktadır.

Oysa bin dörtyüz yıldır yaşlı, çocuk, genç aynı biçimde ibadet eden İslam böyle bir kaygı taşımadan sürekli olarak devam edebilmekte ve bildiğimiz gibi samimi Musevi toplumunun büyük bir bölümü yine aynı şekilde asırlardan beri pek ibadet biçimlerini değıştirmeksizin ibadet edebilmektedir. Bu özellikle doğu kilisesinin bazı kolları için de geçerlidir. Hatta bu şekilde bir ibadet anlayışı içindeki Müslöman toplum için azalma

yerine bir artma da söz konusudur. Hem de ibadetlerinde hiçbir değişime gitmedikleri çağdaş ya da klasik diye ibadetlerini ikiye ayırmadıkları halde ve birçok gençte bu alışlageldik ibadet sistemine gayet güzel bir biçimde ayak uydurabilmektedir.

Elbette bütün bunları söylerken Mesih'in Müjdesi'nin zayıf olduğu ve bu dinlerin hakikatlerinin Mesih Müjde'nin üstünde olduğu gibi bir anlam çıkarılmamalıdır. Ama temelde Kutsal Yazılar'dan hareketle var olan bütün bu kurum ve kuruluşlar ve mezhep ve uygulamaların karşılaştırılmasında önümüze çıkan durumların izahı için bu şekilde bir karşılaştırılmaya gidilmektedir. İlginç olanı gerek Musevilik ve gerekse İslam hala "Kutsal Yazılar'ın" gerçekleri üzerinde yükselmiş olmalarıdır. Dolayısı ile kim Yaratan'ın yönlendirişine ve elbette buyruklarına daha yakınsa o kadar etkinliklerini sürdürebilmektedir. Ne kadar uzaksalar o kadar etkisizdirler bu elbette Hristiyanlar için de aynıdır. Mesih'in öğretilerine, kurtuluşuna sınımsız bağlı olanlarla, bağlı olmayanlar elbette bir değillerdir. Ve Mesih İsa'daki ürünleri de yine aynı şekilde bir değildir.

Maddede ama manada

Mesih İsa'nın "dünyadasınız ama dünyadan değilsiniz" (Yuhanna 17:14-16) şeklindeki öğretilerine baktığımızda aslında Efendimiz'in talebi samimi imanlıların gerçekte dünyanın nimetlerinden istifade etmekle birlikte hiçbir zaman Yüce Allah'tan olduklarını, Yüce Allah'tan hasıl olduklarını unutmamalarının gerekliliğini hatırlatan bir ifadedir. Oysa ne yazık ki, kilise artık hem Mesih öğretilerden, hem de etik öğretilerden oldukça yoğun ödünler verir hale gelmiştir. Çağdaşlık adı altında kilise aslında daha ziyade ruhsal bir tatmin ve psikolojik bir teşvik merkezi haline geldiği gibi aynı zamanda bir sosyal kulüp yapılanması tarafı da hiç yadırganamayacak bir durumdadır. Elbette her bir satırın ardında şunu söylemekte büyük fayda vardır. Burada asla samimi Mesih İnanlıları, akli başında ve Kelam'a tabi samimi imanlılar, ve cemaatler kendilerini bu kategoriler altına sokacak değillerdir. Onlar zaten hal ve gidişleriyle, topluma sundukları örnek yaşamlarıyla her zaman kendilerini belirginleştirmişlerdir. Onlar ne yazık ki, çoğunlukta değil Mesih'in bedenini oluşturan samimi ve esaslı taraf olmakla birlikte oldukça azınlıkta kalmışlardır.

Hiç kuşkusuz bilimde, ilimde, teknolojide ilerlemek şarttır, elbette modern hayatın gerekleri yerine getirilecektir. Ama Mesihî yaşam ve öğretî ve elbette kurtarış şablonu öncelikle modern hayatın üzerine oturtulmak kaydı ile. Çünkü Mesih'in "dün, bugün ve yarın" (İbraniler 13:8) aynı olması gerçeğinde temelli, düzgün, değişmeyen bir ruh bütünlüğünün oluşturulması her günün de gerçekten bereketli olmasına büyük bir neden oluşturmaktadır. "Dua ve ibadet" aslında hiçbir zaman değiştirilebilecek bir kavram olarak öğretilmemiştir. O asırlardır var olması gerektiği gibi vardır. "Gizlide olan Baba'ya" (Matta 6:6) gizlide yani yürekten dua ve tapınış hep yerli yerindedir. Vergi mülteziminin gözlerini bile kaldıramadan ettiği dua ve ibadet esas ulaşılmaması gereken alçakgönüllü bir ibadet örneği olarak yüzlerce yıldır hep oradadır (Luka 18:9-14).

Mesih İsa "Babamın evine dua evi denecek" (Matta 21:13) derken "Babamızın evi, biz istediğimizi yaparız" şeklindeki yaklaşım elbetteki Efendimiz'in duasına esaslı bir cevap değildir. Aksine bir anlamda kaba tabirle hiç değildir yani aslında "küfüdür." Ve Müjde'nin muhteşem kurtarış gücüne bir balta vurmaktır.

Eğer siz bir Müslüman arkadaşınızla bir camiye gitseniz arkadaşınız ibadeti esnasında sizi bir köşede bırakıp kendi ibadetini yapıp yanınıza gelecektir. Oysa bizler çoğumuz müjdecilik adına inanmayan bir arkadaşımızı ibadete götürdüğümüzde esas amaç "onu Hristiyan yapmak" gibi bir düşünce olduğu için kendimiz dua etmek yerine, hakikaten yürekten ibadet etmek yerine "o ne anlıyor, anlıyor mu, anlamıyor mu? İlahiyi gösterelim, birkaç teolojik açıklama yapalım" kaygısı içine giriyoruz. Bu sırada da çoğu zaman hizmetin bizim değil Kutsal Ruh'un hizmeti olduğunu unutuyoruz ve bu da Tanrı'nın Müjdesi'nin sanki duyulmadığı, engellendiği hissini bize getiriyor ve diğer inançlardaki insanların bizi anlamadıklarını, zor olduklarını düşünüyörüz. Ama aslında kendimizin ne kadar zor olduğunu görmüyor, göremiyoruz.

Mesih'in Müjdesi'nin sadece Mesih'i hayatımızda samimiyetle yaşamak olduğunu ve

doğal olarak gittiğimiz her yerde Mesih'i yaşayarak doğal, çıkarsız, hiçbir Őeyssiz yaşamamızla, ibadetimizle, işlerimizle göstermemiz gerektiğini unutuyoruz.

III. MÜJDELEME ENGELİ

İlahiyat ve ibadet konularında aslında Mesih'in öğretilerinden, bakış açısından oldukça uzaklara gelip Müjde'ye iki büyük engel oluşturan bazı Hristiyan kurum ve kuruluşlar Müjde'nin önüne en büyük engel olarak da "misyon ve misyonerlik" adına yaptıkları işleri koymaktadırlar.

Evrende her bir canlı Yaratan'ın muhteşem eseridir. Hele insan yine inancımıza göre Allah'ın suretinde yaratılmış muhteşem bir varlıktır. Mesih'in kurtarışı, Mesih'in öğretişleri de zaten hep bu noktayı vurgulayıp durmaktadır. Mesih İsa, Yaratan'ın dünyaya olan aşkı sonucunda dünyaya gönderilmiş ve yine insanın kurtuluşu için haa çıkmıştır. Mesih'te bizim de bu şekilde "kendimize" lmemizi istemekte ve kendisiyle sonsuzluğa dirilmemizi istemektedir. Sonsuzluk için Mesih'in Müjdesi'nin dinlenilmesi ve Mesih'le ölüp dirilme gerçeği vardır. Bu samimi bir gnl vermedir. Bu gönlün Yaratan'a açılmasıdır. Mesih'in yüreğe gelip kalpte Yaratan'ı edinmek için o kalp noktasını aması demektir. Ve bu muhteşem sonsuzluğa açılan kapının mesajı da büyük bir imanla, ibadet ruhuyla, saygıyla, sevgiyle dünyaya bir ışık gibi yansıtılmalıdır. Ama önce kişinin kendisinin bu ışığı alıp yansıtması, yanması esastır.

Demek ki, bu bir iman yaşamı, bir hayat, bir adanmışlık, bir ruhta ve gerçekte ibadet işidir. Bunun sonucu da doğal olarak Mesih'i yaşayan hayatların etrafındakileri Mesih'in ışığına davetleri demektir. Bu davet plansız, programsız, projesiz yaşanan samimiyetle yaşanan gerçek bir yaşamdır. Kurumlarla, kuruluşlarla yapılacak işler elbette her zaman boş değildir ama esas değildir. Esas olan ferden ferda samimi imanlıların kendi hayatlarıdır. Kendi ışıklarıdır. Tuz olmalarıdır.

Şimdi yapılan ne?

Her zaman söylediğimiz gibi istisnalar elbette hiçbir zaman kaideyi bozacak değildir. Samimiyetle yaşamlarıyla Mesih'i ilk yüzyıllardaki gibi ya da daha sonraki yıllarda bazı samimi imanlıların yaptıkları gibi hayatlarıyla paylaştılar, tanık olanlar, Yaratan'da Mesih'in kurtuluşunu gönenip Ruh'un rehberliğinde durmadan sevenler, ışığı yansıtanlar vardır. Ama bazı kurum ve kuruluşlar hizmet ve Mesih'i müjdelemeyi adeta bir iman yaşamı sonucu, bir ibadet olmaktan ziyade "benin kanıtlanması", "benlerin yarışı" ya da "bir profesyonellik" yani "bir meslek olarak" algılanabilecek bir hale getirmişlerdir.

Mesih'in "yüce görev" sözleri bir kez daha okunursa "Mesih'in öğrettiği her şeyi öğretmeye" gönderilmiş öğrenciler bu sözlerin muhatabı olanlardır. "Her şeyi öğretmek" (Matta 28:20) bazen bir ömür süren bir "öğretmen-talebe" ilişkisi demektir. Bu uzun süreli, meşakkatli, hakikatli bir iştir. Bir yaşam dökme olayıdır. Bu "hamburger" kültürünün kolaylıkla algılayabileceği bir şey değildir. Diz dibinde öğretilen maneviyat, Mesih İsa'nın yaşamını giyinme olayıdır (Galatyalılar 3:27).

Oysa şimdi yapılan "Mesih'i yüreğine aldın mı, harika hadi şimdi git bir başkasına anlat, hemen çabuk" şeklinde ve günün sonunda "kaç kişi iman ettirdin" ya da biraz uzun vadede de "kaç kilise kurdun" tarzında istatistik yaklaşımlardır. İnsanları birer kelle, birer numara ve kiliseleri de sanki bir "kahvehane" ya da "restoran" zinciri halinde görmek ve o hale getirmeye gayret yaklaşımıdır.

Misyon için birçok kişi Pavlus'u örnek aldığını söylemektedir. Oysa Pavlus imanla uzun yıllar bir transformasyona, değişime tabi olup, imanını tam yaşamına özümseydikten sonra gitmiştir (Galatyalılar 1:11-2:1). On dört yılın ardından gitmeye başlamış ve

gittiği yerlerde de zaten mevcut olan havralarda, havra ibadet sistemleri içinde var olan, bilinen kelimeler üzerine Mesih'in kurtuluşunu vaaz etmişti. Çoğunlukla alınının teriyle para kazanarak iman hizmetini yerine getiren Pavlus ancak cemaatten, eşinden dostundan hizmetini destekleme talebi geldiğinde zaman zaman işlerini bırakmış ve bütün vaktini hizmete vermişti.

Oysa bugün misyon ve misyonerlik resmen birer meslek ve iş haline gelmiştir. Yüzlerce kişi gerçekten hizmet yapıp yapmadıklarına, gerçekten hak edip etmediklerine bakılmaksızın bu hizmetlere hem de bazılarının arkalarında hakikaten onları tanıyan imanda sadık ve sabit bir kilise olmaksızın gönderilmişler ve gönderilmektedirler.

İlk yüzyıl kilisesine Pavlus'a baktığımızda bu kişilerin ayrı bir sınıf oluşturmadıklarını görüyoruz. Onlar halkın içinde esnaf olan, alınının teriyle kazanan kişilerdi. Ancak kilise yani bu insanlar hakikaten dua edip, oruç tutup bir iki kişi için karar veriyorlar ve belli süreler için hizmete gönderiyorlardı. Bu hizmete giden kişilerde küçük bütçeleriyle yarı aç yarı tok ama yürekte Ruh'la dolu zengin bir imanla gidiyorlar ve mucizeler yaratıyorlardı (2. Korintliler 6:3-10). İmanlılar ruhsal manada hizmeti canı gönülden yerine getiriyorlar ve yeteneklerine göre, gelirlerine göre de ellerinden geleni yapıyorlardı. Ve Elçilerin İşleri'nde okuduğumuz gibi Yaratan da onlara birçoklarını ekliyordu. Onlar bir araya geliyorlar, paylaşıyorlar, ekmek kırıyorlar, ilahi söyleyip dua ediyorlardı. İşte bu kadar.

Tebliğci ve misyoner farkı

Bu insanlar insan kardeşlerine Müjde'yi paylaştıktan sonra resimler çekip, raporlar yazmıyorlardı. İmanları ile sadece Müjde'yi ilan ediyorlardı. Yani aslında tebliğ yapıyorlar, sadece ilan ediyorlardı. Yani bunu bir "misyon" bir "görev" ama görev derken bir iş gibi algılamıyorlardı. Bugün maalesef durum böyle değildir. Şimdi

“misyon ve misyonerlik” artık ruh ve madde ilişkisinde manayı madde içinde ilana kalkmaktadır. O zaman misyonerlik tanımını, Batı zihniyetinin endüstriyelleşme ve görevi bir sorumluluk, hissiz bir çalışma olarak algılamasından kaynaklı, planlı, projeli, taktikli bir anlamda “manevi cihat” olarak tarif edebiliriz...

Çoğunlukla kurum ve kuruluşlarda çalışan misyonerlerin misyonerliklerini birilerine kanıtama zorunlulukları vardır. Çünkü bu bir tebliğ, bir imanı ilan değil, bir “sobeleme” görevidir. Birileri bu iman, gönül, ibadet hizmetini, sorumluluğunu “görev” haline getirmiştir. Hani “yasa” yoktu diye sorası geliyor insanın. Doğal olarak kurulan sistemlerde günümüz iş yeri standartlarında işlemektedir. Ve çalışanların da hizmetlerini birbirlerine kanıtlamaları ve ürün getirmeleri gerekmektedir. Aksi takdirde maaş alamayacaklar, ailelerini geçindiremeyeceklerdir. Çünkü bu dediğimiz gibi artık bir meslek olmuştur.

Ama bu yapılanlar da gerek Müslüman gerekse Musevi toplumlarca ve başka inançlara sahip kişi ve toplumlarca elbette ki net bir biçimde görülmektedir. Ve bu durum onların saygı duymalarına da oldukça mani bir durum oluşturmaktadır. Oysa birçok misyoner bunu İsa Mesih’te olmalarından ötürü insanların kendilerine çok saygı göstermedikleri şeklinde ifade etmektedirler. Bu doğru değildir. Özellikle Müslümanlar için en büyük peygamberlerden olan İsa’ya iman eden bir kişiye bu imanından ötürü saygısızlık edilmesi düşünülemez. Ama esas herkes işinde gücünde zor zahmet çalışırken çoğu zaman evinde ve ailesi ile vakit geçiren ve gelir düzeyi birçok yöre halkından üstün olan bu “tuhaf” insanların bu alışılmamış mesleklerinden ötürü yadırganmaktadırlar. İşin esası budur.

İslam’da tebliğ vardır. Tebliğ emri sadece imanlının imanını özellikle sözel olarak doğal olarak ilişki kurduğu bir insan kardeşine parasız, pulsuz sadece “Allah rızası için aktarmasıdır.” Zaten insanların hepsi Allah’a aittirler. Bu nedenle tebliğde Allah’ın birliğine davet ve yalnız O’na ibadet etmeleri gerektiğini aktarma vardır, dinin diğer seviyeleri ondan sonra anlatılır. İnsanlara genelde belli bir plan ve proje yapılmaksızın iman ve ibadetleri ile görsel olarak da inancını aktaran Müslüman sadece sözel olarak tebliğ ile mükelleftir. Büyük kitlesel bir tebliğ için milletler ve ülkeler üzerinde planlar

yapan bir kurum ve kurumsallaşma çalışması oldukça az sayıdadır. Ve işin ilginç bu çalışmalar da İslami grupların Batılı kollarında yeni yeni ortaya çıkmaktadır. Bir manada misyon ve misyonerlik kurum ve kuruluşlarının etkisi altında yine bir Batı medeniyet etkileşimi sonucunda ortaya çıkmaktadır. Musevilikte de zaten herkes Allah'a aittir. Sadece Yaratan'ın daveti ile belki belli kişiler zahmetli olan Musevilik için ilahi bir çağrı ile Museviliğe geleceklerdir. Gelmeler bile Yaratan her şeyin sahibi olarak onları kendi manevi yaşamlarına göre değerlendirecektir. Kısacası her iki inançta da normal olarak, ruhani anlamda zorlama yoktur.

Aslında Pavlus'un da ifade ettiği "duymuyorlarsa nasıl inanacaklar" sözünde olduğu gibi ve Mesih'in öğrencilerine "*benden öğrendiğiniz her şeyi öğretin*" ifadesindeki o uzun süreli öğretmen öğrenci ilişkisi önerisinde de görüldüğü gibi tamamen "tebliğ" esastır. Bir iman hayatı, bir gönül dökme adanmışlığı vardır. Fakat nasıl cihat kavramı çok uzaklara gittiyse, nasıl kilise haçlı seferlerini düzenleyebildiyse, günümüz kilisesi de kurum ve kuruluşlar ve teknolojiyle, televizyon Hristiyanlığı ile inanılmaz bir hızla Mesih'in öğretişlerinden ve kurtuluş temellerinden çok çok uzaklara doğru yol almıştır.

Bu uzağa gidiş noktalarına en güzel örneklerden biri işte özellikle devletlerin dinleri kullanmaya kalktığı dönemlerdir. Tebliğ üzerine kurulmuş olan iman, birden bire kendini zorlamaların kollarında bulmuştur. Tabiki bu dinin özünden ziyade dini kullananların yaklaşımlarıdır. Yukarıda da değindiğimiz gibi "cihat" aslında inananın savunması için önerilmişken farklı bir anlayışa götürülmüştür. Haçlı seferlerine bakarsak bu "hiç savaşa müsaade etmeyen" Mesih'in öğretişlerinin nerelere çekildiğinin en güzel örneği olarak karşımıza çıkmaktadır. İnançların esas öğretileri ile insanların o inançları getirdikleri noktalar arasında farklar vardır, zaten anlatmak istediğimiz de budur. Mesih İsa da eğer öğrendikleri gerçeklere dayanamıyorlarsa öğrencilerinin de halktan bazıları gibi çekilip gitmelerini istemişti.

Sorun Mesih değil, Hristiyanlaştırma

Özellikle bugün Müslüman ve Musevi bakış açısı; misyonerlerin halklar üzerindeki planlarının tamamen kişilerin düşüncelerini değiştirmek olduğu ve bilhassa “Hristiyanlaştırma” niyeti için tamamen planlı, programlı olarak gönderildikleri şeklindedir. Bu onlar için oldukça iticidir. Kabul edilemezdir. Görüldüğü gibi Müslüman toplumlar için hatta Museviler için kabul edilmez olan şey kişinin samimi bir Mesih İnanlısı olması, İncil’i yaşaması ya da yaşayarak, işinde gücünde çalışarak, çoluğu ve çocuğu ile samimi bir Hristiyan olması değil, bu planlı, programlı ve bir meslek zihniyeti içinde insanları Hristiyanlaştırmak niyeti ile kişilerin yaşadıkları doğal ortamlara doğal olamayacak bir biçimde gelmeleridir. İşte rahatsız eden budur. Ve hakikaten Amerika’da oturup bir milleti nasıl imana getiririz diye toplantılar yapmak, taktikler oluşturmak ve o milletin bütün değerlerini, hele hele geçmiş köklü tarihini bile göz ardı ederek sonuçlar elde etmek elbette bu milletlerin önde gelenlerinin, ilahiyatçılarının ve hatta halkının farkında oldukları şeylerdir. İşte bütün bunlar Müjde’nin kendisine, özüne, Mesih’in o güzel, o kurtaran Müjdesi’ne engel oluşturmaktadır. Hem de çok büyük.

Elbette o milletlere ve kendi milletimize ve dünyadaki bütün insan kardeşlerimize yaşamımızla, mesleğimizde en doğru olarak, örnek bir aile, örnek bir vatandaş, örnek bir dünya vatandaşı olarak, insan gibi insan olarak Mesih’i en güzel bir biçimde içselleştirerek hakikaten “ihсан” ederek, “bencillikten” hep dünyayı kendi kültürümüzden görmek yerine herkesi yerinde anlamaya çalışarak Mesih’le birlikte insanlara giderek elbette Müjde’yi samimiyetle paylaşabiliriz, hatta insanların çok daha can kulağı ile bizleri dinleyip saygı gösterebileceklerini de görebiliriz. Ama ah işte esas bunları yapmak yürekte, benimizden vazgeçerek, günlük ibadetlerimizi samimiyetle yerine getirerek ve ibadet eder gibi, Mesih gibi insanlara hizmet götürerek bunları yapmak esas olan ve en zor olan budur. Bu nedenle bir kuruma girip, ya da bir meslek şuuru içinde misyoner olmak çok daha kolaydır. Çünkü bir memur gibi belli saatlerde çalışıp belli kuralları yerine getirmek kolaydır. Ama bilin ki, bu Mesih’in buyurduğu yüce görev değildir. İşte o nedenle ülkeler, kültürler, insanlar Müjde’ye kapalı gibidirler. Aslında inanın Müjde’ye değil bu zihniyetlere ve bu insanlara, bu tür karşılıklı hizmet edenlere, yani ihсан etmek yerine “ben için alma” merkezli hizmetlerden ötürü insanların yürekleri kapalıdır. Ama Yaratan Mesih’inde istediği, dilediği her hangi bir şekilde Ruhuyla her hangi bir yerde ve zamanda insanların sonsuzluğa çekip duracaktır. Yani bizler, yani kurum ve kuruluşlar, hatta organize kilise misyonları, kurumsal kiliseler olmaksızın Yaratan zaten bunu hep yapmakta, hep yapacaktır.

Doğal ortamda yaşayarak doğal paylaşım

Keşke çoğu samimi Mesih inananı bir yere, bir ülkeye kendi mesleği ile gidebilse ve alınının teriyle para kazanarak Mesih'te bir yaşam sergileyebilseydi. Bu dünyanın birçok yerinde çok daha saygıyla karşılanabilecek ve hem de daha doğal bir ortamda bir samimi Mesih inanlısı olarak insanlarla paylaşma fırsatı verebilecek bir durumdu. Belki alınlarının teriyle para kazanırken ve diğer taraftan mesleklerini icra ederken de insanlar elbette çok samimi inançlarından ötürü atılabilirler, kovulabilirlerdi ama bu çok daha mertçe ve çok daha tanıklığa imkan veren bir durum olmuş olacaktı.

Mesih İsa'nın insanlara bakışı da aslında samimi inananlar için büyük bir rehber olmalıdır. Hele hele misyoner olarak yola çıkanlar için oysa bu ne yazık ki, herkesin kendi kültürel bagajını taşıdığı bir durum olarak karşımıza çıkmaktadır. Oysa İsa Mesih insanlara merhametle ve onlara iyiliği, iyileştirmeyi sunma arzusu ile bakıyordu. Daha çok kalbi bir yaklaşımla insanlara yaşadığı yaşamını, tanıklığını taşıyordu. Günümüzde ise daha çok Mesih İsa'nın kurtarıcılığını, kurtuluş müjdesini kabul ettirmek bile adeta bir entelektüel paylaşım, pazarlama mahareti olarak ortaya konulmaktadır.

Samimi bir Müslüman ya da Yahudi özellikle her şeye kadir Yaratan'ı algılamak hep kalbi algılamaktadırlar. Elbetteki mantık da istenirse de istenilmese de işin içindedir ama esas algı kalbidir. Efendimiz'in yaklaşımı bu nedenle "kalbin kapısında durup kapıyı çalmakla" ifadelendirilmektedir. Bu günümüz misyon anlayışında daha ziyade "akıl kapısında durup akli çelmek" anlamında algılanmaktadır. Bu noktada bile Mesih'i öğreten, yaklaşımdan sapmış olmak özellikle Orta Doğu'lular için görülebilecek bir durumdur. Ne yazık ki, Batı dünyası sürekli akıl ve ego ilişkisindeki ferdi öğretim ve öğrenim sistemleri nedeniyle bunu algılamakta bile artık zorluk çekmektedirler.

Eğer yaklaşım akli yerine biraz daha kalbi bir yaklaşım olsa ve samimi bir Mesihî hayat çıkarsız, beklentisiz sergilenebilse bir Müslüman'ın ya da Musevi'nin Mesihî öğretiyeye kendisini yakın hissetmemesi mümkün değildir. Ama ne yazık ki, bakış açıları “akıl” ve “kalp” gibi iki ayrı noktadan hareket ettiği için bir türlü ortada buluşmak mümkün olamamaktadır.

Mesela birisi ile biraz yakın olunduktan sonra bir misyonerin bu kişi için özellikle okumasını istediği bölüm Yuhanna İncil'idir. Her zaman dediğimiz gibi muhakkak istisnalar vardır ama büyük organizasyonların kendi mensuplarına verdiği öğretim doğrultusunda gerçek budur. Aslında özellikle Orta Doğu kültürü içindeki kişi için imanı yaşıyan fertlerin samimi iman hayatları çok daha önemlidir. Felsefi yaklaşımlardan, aşırı derin ilahiyat görüşlerinden daha önemlidir. Bu nedenle örneğin, Elçilerin İşleri bölümünde İstefan'ın imanı uğruna kendini feda etmesi ve ölürlen bile “hayır dua” edebilmesi esas “kalpleri titreten” “insanlık ve imanlı insan dersi” veren önemli bir noktadır.

Fakat ters yoldan giden bazı Hristiyan kilise ve grupları ne yazık ki, Efendimiz'in kendisini başkaları uğruna feda ettiğini ve kendini sevmeyenler için bile ölmeyi öğrettiğini artık çoktan unutmuş gibidirler. Ve birilerinin sadece mezhebin sınırlarının genişlemesi, projelerinin yürümesi, başarı elde etmeleri, kiliselerinin büyümesi gibi kaygıları elbette karşı tarafa da karmakarışık duyguları vermektedir. Bütün bu duygular arasında ve kaygılar arasında ve elbette “benin” var olma çabaları arasında Mesih'in Müjdesi'nin sadeliği ilk çağ hocalarının çıplak ayaklarla, tek bir giysi ile üst baş darmadağınık Allah ve Mesih aşkı ile Ruh'ta yürüyüp ilan ettikleri şekliyle algılanamamaktadır.

Samimi yürek paydaşlığı

İnsanı insan yapan samimi yürek paydaşlığıdır, muhabbettir. Birileri bir şey olsun, benim dinime dönsün şeklinde bir yaklaşım ister istemez “ben haklıyım sen yanlışsın” demektir. Aynı söz size söylense siz de kabul etmek istemezsiniz. O zaman Mesih’in “başkalarının size ne yapmasını istiyorsanız siz de aynen öyle yapın” (Luka 6:31) öğretisi doğrultusunda neden düşünmüyorsunuz?

Önemli olan “sen yanlışsın ben doğruyum zihniyetinde paylaşmak değil” “benim anladığım, gördüğüm, bildiğim ve yaşadığım kadarıyla hakikat budur” diyebilmektir. Karşı tarafı da dinlemek, anlamak, insan kardeşim olarak görüşlerini algılayabilmek ve hakikaten sahte olmayan gerçekçi bir saygı ile yaklaşmak demektir.

Misyon ve misyoner zihniyetinde “hareket edenle hareket et” (move with the movers) zihniyeti aslında insanı insanlığından çıkaran bir zihniyettir. Çünkü senin benim görüşlerimi kabulün benim istatistiklerime istatistik notlar düşmem anlamındadır, aynı zamanda bana tabi olman gibi bir durum da söz konusudur. Aslında birçok durumda bir misyonerden beklenen sürekli “meyve vermesidir” (Yuhanna 15:1-8). Burada meyve vermek, ruhun meyvelerinde bir yaşam şeklinde anlaşılmalıdır. Burada meyve verme insanları inanca döndürme olarak algılanmaktadır. Oysa İncil’e bakılacak olursa “meyve verme” insan-ı kamil, Yaratan suretinde olmaktır (Galatyalılar 5:22-23). Sevgi ve ihsan Olan’ı yansıtmaktır. Ama kişi birilerini inancına getiremezse günümüz genel misyon algısına göre “meyve vermiyor” demektir. Oysa beklenti budur. Aksi takdirde hizmetini sürdüremez çünkü kilisesi ya da organizasyonu desteğini keser. Bu da paylaşılan kişinin mümkün olduğu kadar insani ilişkilerinden ziyade programa değer vermesi anlamındadır.

Görüldüğü gibi anlattığımız her bir noktada Müjde’nin duyulması önüne yeni yeni duvarlar eklenmiş olmaktadır. Bir Müslüman ülkeye Müjde paylaşma adına giden kişi

hizmet adına ne yazık ki sadece kendi doğrusunu kabul ettirme gibi bir yanılsa sarılmış durumdadır. Onun için her şeyden önce bir insan olarak bu Müslüman diyardaki ya da Musevi bölgedeki ya da başka inançların hakim olduğu bir diyardaki binlerce yıllık birikimi görebilmek kendisi için de faydalı olabilecek gibi bir düşünce yoktur. Bu kişinin kendisi için de gittiği yerlerden bir şeyleri öğrenebilme, hayat dağarcığına katabilme düşüncesi bile yoktur. Sanki 60'lı yılların gitarlı “çiçek çocuk” mantığı o dönemlerde ortaya çıkan “yalnız İsa” hareketi şimdi bilgisayarlı “çiçek çocuk” mantığına dönüşmüştür.

Bazı toplumlar bu tarz bir dini anlayışı kendilerine yakın hissetmemektedirler ve elbette tepki göstermektedirler ve tepki gösterildiğinde de bu kez yirmi birinci yüzyılın çiçek çocukları “İsa adına zulme uğradıkları” gerekçesiyle bas bas bağırılmaktadırlar.

Aslında elbette ve hakikaten misyon tarihinde sadece ve sadece imanları uğruna ve hakikaten yokluk içinde kendilerini feda eden çok samimi imanlılar olmuştur. Onlar gerçekten Mesih'in Müjdesi'ni yaymak, ilan etmek ve insanlara aynı zamanda hizmetler sunabilmek için ellerinden geleni karşılıksız olarak yapmışlardır. Bu ve benzeri Müjde işçilerini elbette bütün bu söylediklerimizden ayrı tutuyoruz. Elbette onları birer iman abidesi olarak görüyoruz. Fakat bizim “Müjde adına müjdeleyemeyenler” dediklerimiz artık “samimi iman ve hizmeti birer meslek haline getirmiş ve kendi kültür algılarına köle etmiş olan ve ne yazık ki gün geçtikçe imanlı camia arasında çoğalan belli bir kitledir.” Ne yazık ki, en çok bu kitlenin sesi duyulmaktadır. Sanki samimi, hizmeti gönülden ve yalnız Allah rızasını arayarak yapan yokmuş gibi gelmektedir ve aslında bu hizmeti gönülden yürütenler elbette vardır. Zaten bugün eğer kilise imanla ayakta duran haliyle kilise hala ayakta duruyorsa bu gece gündüz sadık dua ve ibadetleriyle materyelizme köle olmamış ve projelerle değil Ruh'la ve imanla yürüyen kitle sebebiyledir.

Müjdeleme adına Müjde'ye zarar verenler

Bu nedenle yazdıklarımız Müjde önüne Müjde adına set çekenlerin zararlarını ve Müjde'nin yayılmasına ne kadar engel olduklarını biraz olsun "müjdelenmeye çalışılan tarafın gözüyle" vermeye çalıştık ki, daha önce de dediğimiz gibi çuvaldızı kendimize batrabilirim...

Bakın aslında örnekleri anlatmakla bitirmek mümkün değildir. Ama söylenmesi de gerçekten önemlidir. Bugün dünyanın en gelişmiş ülkesinde bile bir misyoner grubu olarak kentin en merkezi yerlerinden birinde bir konser vermeye kalksanız sizden bir izin belgesi isteyeceklerdir. Bununla birlikte mesela bazı misyon grupları bu hassasiyeti göstermedikleri bazı ülkelere sınır dışı edildiklerinde bunu Mesih adına zulüm görmek gibi değerlendirmekte ve hatta bunu kendi hizmetlerinin devamı ve daha fazla destek toplayabilmek için de bir yol olarak kullanırlar. İşte bütün bunlar yalnızca bazı samimi Hristiyanlar'ı değil Hristiyan olmayanların bile dikkatini çekip üzmemektedir. Bu saygısızlık ve hatta sevgisizliktir ve daha da ötesi "ben" sevgisidir.

İnsanların bazıları için artık misyon ve misyonerlik iyi niyetli bile olursa bir ekmek kapısıdır. Gidilen ülkelerin yerel Mesih İnanlıları'ndan bazıları bir tepki gösterdiğinde bile bu kişi ya da kuruluşlar bu tepkiyi bir şeytani saldırı olarak değerlendirebilmektedirler. Çünkü artık bu bir iş kapısıdır. Başarı işin devamlılığı ile paraleldir. Ayrıca grup içinde rutbe almakla da alakalıdır.

Mesih İsa bize zaferli bir kurtuluş hayatı bahsetmiştir. Bütün dünya Yaratan'a aittir ve Yaratan herkese Mesih'in ışığını karşılıksız olarak sunmuştur. Fakat karanlık insanın kendisindedir. İnsanın kendi kendine oluşturduğu ilahiyatlara, kurum ve kuruluşlara kendisini köle kılmasıdır. Mesih'le arasına duvar ördüğü halde kişi farkında olmadan kendi kendini Mesih'in varisi kılar, hizmetin sahibi kılar, ne yazık ki, öyle olmuştur. Oysa Mesih İsa'nın sesi İncil'de çok net bir şekilde duyulmaktadır: "Biz bütün bu şeyleri senin adına yapmadık mı?..... sizleri tanımıyorum..." (Matta 7:23).

Materyalizmin zincirine bağlı dünya ile entegre olmuş Hristiyan ismini taşıyan kurum ve kuruluşlar ve durumun farkında ya da farkında olmayan kişi ya da kişiler ne yazık ki, her gün Müjde önüne Müjde adına bir taş daha koymakta ve gerçekten dinselliği reddettiklerini söyledikleri halde dinsel karanlığın ve körlüğün içinde kendileriyle birlikte birçoklarını da aşağıya çekip durmaktadırlar.

Hal böyle olunca, yani kendi hataları yüzünden başlarına geleni “zulüm olarak” nitelendirip bunu kâra çevirmeye bile kalkışınca elbette binlerce, milyonlarca Müslüman, Musevi ve birçok farklı inanç algıları olan kişiler için “göklerin egemenliği”, Mesih’in muhteşem kurtarışı, duvardaki ikonalarla, heykellerle, buhurlarla, fotoğraf makinaları, yerlere dağılmış “İsa seni seviyor” broşürleri ve küçücük harflerle yazılmış, gözle okunamayacak İncil’leri ile ortada kalacaktır.

“Beni” haçta bırakma

Yapılması gereken şey aslında olması gerektir. Basitçe tövbe edip kendimizi yani benimizi Mesih’le hergün biraz daha öldürebilmek ve bütün insanlığı kucaklayan bir sevgi ile insanlara Mesih’te ve Ruh’un rehberliğinde “Baba’ya ibadet ederek” iyiyi doğruyu ihsan etmektir.

Sonuçları zor da olsa “evetimiz evet, hayırımız hayır” olmalıdır. Yani kiliselerimiz bir program ve proje, milleti eğlendiren bir sosyal kulüp ya da tiyatral bir İncil şov merkezi değil Mesih’in dediği gibi her düzeyden insanın gönül rahatlığı ile girip dua edip ibadet edebildiği, herkese açık, Yaratan’a dua evleri olmalıdır.

Tarikat kurar gibi misyon teşkilatları oluşturmak yerine kilise olmanın, ibadet etmenin heyecanında herkes yeteneğince işi ile gücü ile hayatın içinde olarak ama her biri Mesih'e hizmet eder gibi hizmet ederek bulunduğu ortamda ve gittiği her yerde ışık olabilmelidir.

Misyonerlik bir kazanç ve meslek değil Mesih'in tanıklığı, bir iman ve ibadet işi olmalıdır. Esas hizmet edecek kişi sadece saatle, randevuyla değil hakikaten insan merkezli, gerçekten insanları dinleyebilen, onlara zaman ayırabilen bir kişi olmalıdır.

Plansız ve programsız yalnız imanla

Lidya su başında toplanırken “kilise kurma” takımı yoktu (Elçilerin İşleri 16:14). “Pavlus da oraya geldiğinde elinde bütçe ve proje yoktu.” Elbette doğal olarak insanlar günlük, yerel programlar yapacaklardır elbet. İş dünyası apayrı planlı programlı olacaktır. İlim, bilim öyle olacaktır. Ama iman, Mesih'le yaşam, insanlık, bunlar plana, programa sığmayacak çok yüce ruhsal değerlerdir. Kelam “Ruh'un nereden estiğini bilebilir miyiz?” (Yuhanna 3:8) diye soruyor. Ruh'u pakete koyabilir miyiz? O zaman Elçilerin İşleri'ni hep okumalıyız. Petrus Pentekost gününü planlamadı. Gitti öğrenci yetiştirdi. Takım oldular. Kağıtsız, kalemsiz, evet hatta işlerde çalıştılar. Akşam üst katta toplandılar kağıtsız kalemsiz, evet tutuklandılar. Ama zulüm demediler, reklam yapmadılar. İlahi söylediler, kalemsiz ve kağıtsız.

Taşla öldürüldüler, dua ettiler, plansız programsız (İbraniler 11:32-40). Ama onlar gerçekten büyüdüler. Dünyaya yayıldılar, kalemsiz kağıtsız.

Sonra ne oldu. İnanç açıklamaları yazıldı. Sonra ne oldu toplantılar tartışmalar,

suçlamalar, sonra ne oldu? Kurumlar kuruldu, bölünmeler oldu. Sonra ne oldu? Mesih İsa bu nedenle “*döndüğümde acaba iman bulabilecek miyim?*” (Luka 18:8) diye sormaktadır.

Eğer kainat her şeyin efendisi Yüce Yaratan’ınsa ve Ruh Yaratan’ın işlevi olarak yürekleri araştırıyor ve hazırlıyorsa ve Mesih muhteşem kurtarış lütfu ile öncelikle insanları kendi benliklerinden kurtarıyorsa o zaman işi sahibinin başlaması ve sürdürmesi ve tamamlaması esas olmalıdır. Ne mutlu bu müthiş hizmette kendisine küçücükte olsa bir rol verilmiş olanlara.

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan [indirebilirsiniz](#).

Rev. Dr. Turgay Üçal yazar olarak beğendiniz mi?
[Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)